

ΜΠΑΝΚΕΤΟ

Συντάκτης: Γεώργιος Καραγιάννης - Λογιστής: Γεώργιος Καραγιάννης

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Είς Δραχμάς

Έν θψει πρὸς 3 1/2 ο/ο
Μὲ 15ήμερον προειδοποίησιν . . . 4 1/4 ο/ο
Ταμιευτήριον
μέχρι Δρχ. 100.000. 5 ο/ο

Είς Συνάλλαγμα ἐπὶ :

Λονδίνου ἐν θψει πρὸς 3 1/2 ο/ο
ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. 4 ο/ο
Νέας Ὑόρκης ἐν θψει 4 ο/ο
Παρισίων 2 1/2 ο/ο

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ

ΥΓΡΟΝ : καταστρέφει πάντα τὰ ἔντομα καὶ τὰ αὐγά των δι' ἁπλοῦ ψεκασμοῦ, μὲ τὴν μεγαλειτέραν δυνατὴν οἰκονομίαν ὕδρου, χάρις εἰς τὸν οἰκονομικώτατον ψεκαστήρα — **ΜΠΛΑΚ - ΦΛΑΓΚ** —

ΚΟΝΙΣ : οἰκονομικώτατον μέσον καταστροφῆς πάντων τῶν ἐρπόντων ἔντομων καὶ ζυῶντων (κατσαρίδων, κορρέων κλπ.) ἐντόμων φυτῶν καὶ ἀνθῶν καὶ παρασίτων ζῶων, φύλων, φθειρῶν, τσιμπουριῶν κλπ.

ΖΗΤΕΙΤΕ τὸ σῆμα τῆς μαύρης σημαίας ὡς καὶ ἐντύπου δὴγίας χρήσεως ἐκ τῆς ἀκοινοῦς τηρήσεως τῶν ὁποίων εξαρτῶνται τὰ ἱκανοποιητικὰ τῶν ἀποτελεσμάτων.

Πωλεῖται παντοῦ (Φαρμακεία, Ἐδωδιωπωλεία, Σιδηροπωλεία κ.λπ.)
ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΜΕΓΕΘΗ ΔΟΧΕΙΟΝ
Γενικὴ Ἀντιπροσωπεία
ΗΠΕΙΡΟΥ 47
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 33-04
■ ■ ■ ■ ■ ΕΛΧΩ Στάδιον 4 ■ ■ ■ ■ ■

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α. (ΤΕΡΜΑ)

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

τὴν ἀρίστην
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

DOCTEUR PIERRE

Διότι :
Λευκαίνει τὰ δόντια
Τονώνει τὰ οὖλα καὶ
δὲν φθείρει τὸ ΣΜΑΛΤΟ
ὡς μὴ περιέχουσα

ΣΑΠΟΝΑ
MAISON

DU
DOCTEUR PIERRE

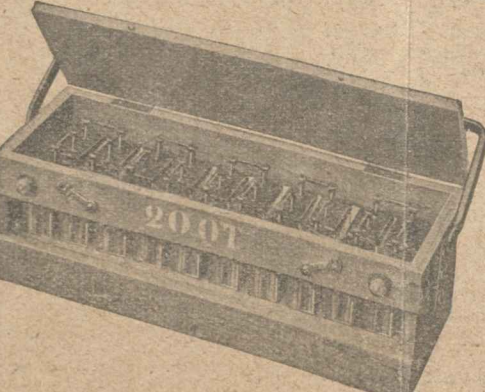
PARIS - NANTERRE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ :

ΚΡΙΘΝΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΧΑΡΗΣ
ΡΟΜΒΗΣ 18-ΑΘΗΝΑΙ

ΜΟΝΟΝ „ΤΟΥΔΩΡ“ ΔΙΑ ΤΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΣΑΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ 4 καὶ 6 Βόλτ ὅλων τῶν ἀμπεράζ.
ΣΥΣΣΩΡΕΥΤΑΙ ΥΨΗΛΗΣ ΤΑΣΕΩΣ 40, 60, 80, 120 Βόλτ.

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ — ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΚΑΙ
ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΩΣ.

Ἐπίσης Μπαταρίες δι' αὐτοκίνητα
ὅλων τῶν τύπων εἰς τιμὰς ἐκτὸς
συμβασιμῶν.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος καὶ παρα-
καταθῆκη :

ΜΙΧΑΗΛ ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ
Βερανζέρου 21
ΑΘΗΝΑΙ — (ΟΜΟΝΟΙΑ)
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ἀποκλειστικοὶ
ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς Ἐπαρχίας.

Ζητοῦνται δύο δωμάτια καὶ κουζίνα. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΗΤΗ

Θεραπεύεται εἰς πολλὰς περιπτώσεις ὡς βάσιν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς σιτηρᾶς, ἀπαγορευομένης τῆς σακχαρώδους καὶ τῆς ἀμυλούχους οὐσίας. Ἡ αὐτὴ ἡ τῶσον ἐπίπονος διὰ τὸν σπανίως ἀκολουθεῖται πρὸς αὐτὴν δὲν εἶναι ἀσχημάτιστος διότι εἰς τινὰς διαβητικούς μετὰ μὲν ἐπιπλοὴν ὁξυγόνοιο γέλου τοῦ διαβητικοῦ κομποῦ. Τελείως ἀβλαβὴ τὰ καυκάσια.

ΣΙΝΑΧΙΝ
τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων εἰσάγε-
νόμενα δεκά ὅσα τοῦ ὁργανοῦ
προκαλοῦν ἀνορεξίαν καὶ ἐν τῇ
αὐστηρᾷ διαίτῃ τρώγῃ ἐκτελεσ-
τεσφόρα ἀποτελέσματα ἐν
νικτὶ διαστήματι 25 ἡμερῶν.
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος :
ΣΥΜΠΡΙΟΣ ΑΝΗΜΗΡΙΟΥ, ΟΔΟΣ ΤΑΥΡΩΝ 11-12

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια
κουζίνα. Πληροφορίαι στὰ γρα-
φεῖα μας.

“ΒΟΤΡΥΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον
Ἀποθεματικὸν Δρχ. 50.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἀθηνᾶς 53

Ι. ΛΟΥΤΙΔΙΟΥ

Χειρουργὸς ὁδοντογιάτρης ΠΑΡΙΣ
Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Παρίσιον ἐ-
δάσας. Ὀλγυήμερος καὶ ἀνέκτα
ρατεία καθήσκειν στήματι καὶ ὁ-
των. Οὐδὲν ἴδιον, δυσκορμία καὶ ἰ-
γίης ταχέως. 51, Γ' Σεπτεμβρίου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

τῆς Ἀν. Μεταξοβιομηχανίας
Δ. ΝΑΘΑΝΑΗΛ ΚΑΙ Σ.

Τὰ γνήσια **ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ** καὶ
Ἐργαστηρίου μὲς, πωλεῖται
τὰ καλλύτερα Κατασκευαστὰ
φέρουσι πρὸς διακρίσιν ἐν τῇ
κρον τοῦ ὑφάρμακτος ἐξαιρέ-
χρυσῶν γραμμάτων τὸν τίτλον
Ἐταιρείας.

ΝΑ ΒΑΦΕΤΕ

μόνον μετὰ
τῶν μαρμαρῶν
Πολυώνται στὰ Ἐπαρχίαι
στὰ Φαρμακεία.
Ἀντιπρόσωποι :
Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ ἑξά-
ετιαν Ἐπισκεπτής τῆς Δερματο-
νικῆς τοῦ Καθηντοῦ καὶ Γενικοῦ
τεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην
Κεφαλληνίας 15α

* Ὀρεῖ 8-10 π.μ. καὶ 4-6 π.μ.

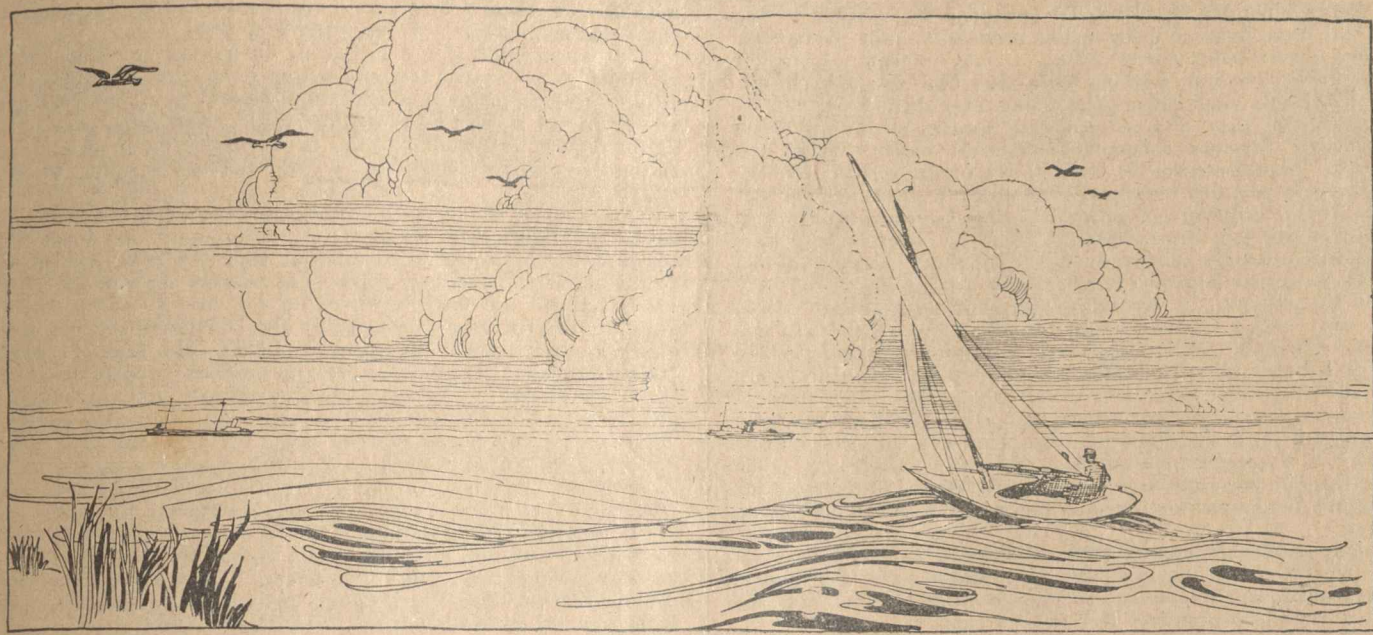
ΚΩΝΣΤ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Νοσήματα Παθολογικά-Γυναι-
κικά. Νέα Διεύθυνσις. Ὀδὸς 117.
Δέχεται 8-10 π.μ. καὶ 4-6 π.μ.

23 Ἰουνίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

545

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. Α. Κ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗ

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ

Ὁ πάτερ—Σισώης ὁ Ζαφτούρας, ὅταν ἦταν μόνον στὸ κέφι, ποὺ κρατοῦσε τὴν καλύτερη συντροφιά, ἐκεῖ στ' ἀπέναντρο μο-
ναστήρι, ὅπου πέρασα λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀδεία τοῦ Δεσπότη.
Νησιώτικὸς ὁ πάτερ—Σισώης ἦταν ἀμίλητος καὶ ἀποκρουστικὸς
τέλεια μεθυμένος πάλι, ἦταν ἀσυνάρτητος, βομολόχος καὶ ἐνοχλη-
τικὸς. Ἦταν ἕνας καλὸς μεσοκόπος μετὰ τὴν κλασικὴ μορφή τοῦ
μεθυστοῦ, ἀλλὰ ἔξυπνος, ἀρκετὰ μορφωμένος, καὶ ὁ πῶς παλιὸς στὸ
μοναστήρι, σὸσὸ ἀρχεῖο ζωντανό! γιὰ τὸ γέρος καὶ ὁρρωτισμένης
ἡγούμενος ἦταν καὶ ξεχωρισμένος καὶ ἀγαθός. Γιὰ ὅλα αὐτὰ,
τὸ δειλινὸ τῆς πρώτης Κυριακῆς ποὺ βρέθηκα στὸ μοναστήρι ἐξή-
γησα τὴν συντροφιά τοῦ πάτερ—Σισώη.
Ἦξερα καὶ τὸ δόλωμα! κάθησα στὴν ταράτσα τοῦ μοναστηρίου
μὲ τὴ μοναδικὴ θέα, ἀπὸ τῶσα στὸ ἀπλάνιστο τραπέζι ἕνα μπου-
κάλι μετὰ καὶ δύο ποτηράκια, καὶ ἔκαμα τὴν πρώτη «φ ἐ ξ η»
ὅταν ὁ Ζαφτούρας μετὰ πλυσίνας «φ ἐ ξ η» ὀνόμαζε ὁ πάτερ—Σι-
σώης τὸ γέμισμα τοῦ ποτηριοῦ, ὅπως τὸ ἀδειασμα τὸ ὀνόμαζε
ἐγὼ «φ ἐ ξ η». Ἔτσι μπορούσε ἀφοῦ νὰ ὀρκίζετο στὸν ἡγούμενον ὅτι
δεν εἶπε παρὰ «τ ἡ χ ἰ σ η καὶ τ ἡ φ ἐ ξ η».
Εἶχα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ ζωντανὸ αὐτὸ ἀρχεῖο τὴν ἐξήγησιν γιὰ
μὰ χαριτὴν εἰκόνα, ποὺ εἶχε εὑρεῖ στὸ βιβλὸν τοῦ νουλαπιοῦ μου
μὲ παραίστασι καὶ βιβλίου «τὸ φ ἰ λ η μ α τ ο ὕ κ ἡ μ α τ ο ς».
— Δὲν ἔχω, εὐλογημένη, μοῦ εἶπε ὁ πάτερ—Σισώης, κάνοντας
τὴν πρώτη χάση, μὰ στοχαζομαι ποῖος θὰ τὴν εἶχε κρύψει ἐκεῖ :
αὐτὸς ὁ μισοπάλαβος ὁ ν α ν α γ ὸ ς, τὸ καιρὸ ποὺ τὸν εἶχαμε
ἐλαττωμένον σ' αὐτὸ τὸ κεφάλι.

— Ποῖος εἶναι ὁ ναυαγὸς πάτερ—Σισώη ;
— Δὲν ἔμαθες ἀκόμα τὸ ναυαγὸ ; ναὶ σὺ νίλας.
Καὶ μοῦ εἰδεῖς κάτω σ' ἕνα βραχάκι πολὺ κοντὰ στὴ θάλασσα,
καθισμένον μετὰ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένον στὸ χεῖρ του, τὸ Γαβριλὴ
τὸ δοκίμιον τοῦ μοναστηριοῦ.
Ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ πολὺ ἀδύνατος, ἐξαιρετικὰ καθαρός,
χλωμός, μετὰ μάτια μεγάλα καστανά, θλιμμένα καὶ ἀφηρημένα, ἡ-
μέρας καὶ προθυμίας, ἀλλὰ ἀμίλητος καὶ ἀπόστατος, ὥστε δὲν εἶχα
ἐξ ὧς τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ἀνοίξει κουρνεῖα μαζί του.

— Μα αὐτὸς, μοῦ εἶπε ὁ πάτερ—Σισώης, μόνον μετὰ τὸ καράβι
ποὺ κοβεννιάζει! καὶ μοῦ εἰδεῖς μέσα στὴ στερεὴ θάλασσα, πολὺ
κοντὰ στὴ στεριά, τὸ σκελετὸ τοῦ καραβιοῦ, ποὺ καὶ πρὶν εἶχα
ἰδεῖ! δὲν ἀπαντᾷ οὔτε σὺς γυναῖκες ποὺ τὸν πολιορκοῦν! παλπο-
μαρμαίροντες! ἀπο τοῦ ποῦ ἡ κακὴ μας τύχη τὸν ἔρριξε ἐδῶ τὸν
ποταμοκαταρσιν, δὲ γυρίζουν πιά νὰ μᾶς κοιτάξουν.

Καὶ σὰν ἡ τύχη νάθελε νὰ βεβαιώσῃ τὰ λόγια τοῦ πάτερ—Σισώη,
τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη μὴ νὰ χωρὶς ψηλὴ, γεμάτη καὶ ροδωμάγουλη
πέρασε σὰν ἀστραλὴ ἀπὸ τὴν ταράτσα καὶ χάρθηκε στὸ ἡγούμενο.
Τὴν εἶχα ἰδεῖ καὶ ἄλλη φορὰ καὶ μοῦ εἶχαν πεῖ ὅτι εἶναι ἀνεψιὸς
τοῦ ἡγουμένου καὶ ὅτι τὴν ἔλενε Βαρβάρα.

Ὁ πάτερ—Σισώης ἔμεινε μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτό, καὶ μετὰ τὰ μάτια

καρφωμένα στὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ ἡγουμενείου.
Ἦξερα ὅτι κουρτίζεται μετὰ τὴν γυναῖκα κοινῶντες καὶ τοῦ εἶπα :
— Συχνὰ ἔρχεται στὸ θέτο τῆς ἡ Βαρβάρα.
Ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.
— Αἱ, εἶπε, γιὰ χάρι τοῦ βασιλικοῦ ποτίζεται καὶ ἡ γλάστρα
μὴδ' ἔρχεται γιὰ τὸ θέτο τῆς !
— Ἀν' γιὰ ποῖον πάτερ—Σισώη ;
— Γιὰ ποῖον ; γιὰ τὸ ναυαγὸ ! αἱ τὶ δὲ γιὰ μένα θάρρη ἡ γιὰ
οὐκ ἄνευ μεθύστακας εἶναι καὶ ὁ ἄνδρας τῆς, καὶ τὰ σαράβαλα—νὰ με
συμπαθῶς καὶ ὅλα—τὶ τὰ χρειάζεται !
— Κι' αὐτὴ λοιπὸν γιὰ τὸ ναυαγὸ ! μᾶς πῶς ὡς ἔπεσε δώθε
αὐτὸς ὁ τρισκατάρτος, πάτερ—Σισώη ; εἶπε πολλὰ χρόνια ποὺ τὸν
ἔχετε ;
— Κάμε μὴ φέξῃ, εὐλογημένη, καὶ σοῦ λέω, ἂ ! στὴν πέτρα νὰ
φωτῶν τὸ θάνατον. Τόια χρόνια, τόια καὶ κατὰ λίγο, ὕστερα ἀπὸ
τὸ ναυαγίον τῆς Ἀντιγόνης, ὠργισμένη μέρα, ὠργισμένη. Τέτοια
τρικυμία οὐκ εἶναι πρὶν τὴν εἰδη καὶ οὐκ ἀπὸ τότε πια τὴν εἶ-
δαμε. Τὸ κύμα ἐφθάνε ἐδῶ ἐδῶ τὴν ταράτσα, ἡ δὲ τριμὰ ἐλέγες
πῶς θὰ ξεθεμελιώσῃ τοὺς βράχους ἐγὼ τὸ δειλινὸ εἶχα κατεβεῖ
γιὰ ψάνα στο χωριό.
Καὶ μοῦ εἰδεῖς δεξιά στὸ γιολό, ἐκεῖ ποὺ πέφτουν ἀπότομα οἱ
ἀγριοὶ βράχοι, γιὰ νὰ δῶσιν τὴν θεοὶ τοὺς σὲ μὴ ὀμαλὴ χαλκο-
μένη παρὰ, μοῦ εἰδεῖς τὰ λίγα κατὰσπαρ σπέρματα τῶν ψαρά-
δων, καὶ ἐξακολουθῶσε.

Ἐκεῖ ὅλος ὁ κόσμος ἦταν ἀνήσυχος καὶ φοβισμένος, βάρκα
δὲν εἶπε καμία, ἀλλὰ τοὺς τρώμε τοὺς στοιχεῖο! δὲν λέγανε
κατὰ μεγάλου κακοῦ θὰ γίνῃ ἀπὸ πέλας, καὶ συναγμένοι στὸ γιολό,
ἐκοίταν, δὲν εἶχαν ἀδικοῦ ἕνα καράβι φάνηκε κατὰ τὴν νοτιὰ νὰ
παρὰδερνὴ μέσα στὰ κύματα, ὁ καπετάνιος κοίταξε νὰ ποτίζῃ
κατὰ τὴν στεριά, ἀλλὰ δὲν ἔξερε τὰ νερά καὶ τὸ φερόν ἀπὸ τὸν
βράχους τὸ κύμα τὸν ἔπλεξε ἀνὰ τὴν ἀλυσίδα ἀπὸ τὴν πρύμη,
πεντε ἄνδρες καὶ μὴ γυναικῶν διακρίνονται τώρα καθαρά, καὶ ἡ
δοκίμη ἐφθάνε τὴν ἀπληκτικὴν τὴν ἑλπίδα καὶ τοὺς γορῶνς θρή-
γους ὡς τὴν στεριά! οἱ ψαράδες μαζιμένοι στὸ γιολό φώναζαν καὶ
αὐτοὶ, τοὺς ἠρώσαν νὰ δώσουν ἕνα σκοινὶ σὲ γιολό καὶ τὴν βάρκα
στὴν ἄλλη ἄκρην! ὁ ἀέρας θάφευρε τὸ γιολό στὴν στεριά, καὶ θὰ γιό-
ταναν μετὰ τὴν βάρκα, ἀλλὰ ἡ δοκίμη δὲν ἤσπινε τὴ φωνὴ νὰ φθάσῃ
ὡς τὸ καράβι! τοὺς ἔσαναν μετὰ νοήματα, δὲν καταλαβαίναμε βάρκα
νὰ ξεμυτῇ ἀπὸ τὸ γιολό, ἀδύνατον. Κάποια στιγμὴ ἕνας ἄνδρας
ἔπεσε στὴ θάλασσα, ὕστερα ἄλλος καὶ ἄλλος! ἡ δοκίμη τοὺς
ἐπάρωνε πέρα κατὰ τὸ βράχι! οἱ ψαράδες τρέσαν ἐκεῖθε γιολό
γιολό, ἀν μπουρσοῦν νὰ τοὺς σώσουν!

Τὸ καράβι ποτε φαίνονταν ποτε βούλιαζε! τὸ σκέπαζε τὸ κύμα.
Ἐγὼ ἔτρεξα νύχθω στὸ μοναστήρι γιὰ νύχτωσε. Ἀὐτοὶ
τὴν ἐπεράσανε τὴ νύχτα κατὰ τοὺς βράχους! μὴ φέρον κανένα τὸ
κύμα νὰ τὸν χτυπῶσιν! ὁ ἡγούμενος μόνος ἔμεινε ἀπὸνα καὶ γο-

νατιστός έκανε δέηση όλη τη νύχτα. Τά ξεμερώματα κόπηκε κάπως ή όσπρια, και όταν βγήκε ή ήλιος, ή θάλασσα ήταν λάδι· άνθρωπος κανένας δέν έξεπεσε δάθε, μόνον ξύλα, σακιά, σίδερα και σιτάρι· τό καράβι, ξυλάμενο πιά, σύρθηκε λίγο λίγο όσο πού κήθησε αύ- του πού τό βλέπετε, γιατί βρήκε ρήχη· κάτω είνε άμμουδιά.

Έπληγαμε στό χωριό όλοι νά μάθουμε τίποτε, κι' άν μπορούμε νά βοηθήσουμε. Τέσσαρες άνδρες κι' ένα παιδί είχαν βρεθεί από τους ψαράδες· όλοι ξαντανοί· ή ένας ήταν ή καπετάνισσα, ή άλλος ή γυναικάδελφός του, δυό ναύτες και τό παιδί, ή μούτσος του κα- ραβιού, τούτος ή Γαβριήλς πού βλέπετε. Τους είχαν πάρει στά διά- φορα σπιτάκια και τους περιποιήθηκαν πολύ. 'Ο καπετάνιος ήταν συλλογισμένος, αλλά δέν φαίνονταν και ύπερβολικά λυπημένος· οί δυό ναύτες πού είχαν αναλάβει κόπας είχαν την κρυφή χαρά πού γλύτωσαν τη ζωή τους· ή γυναικάδελφός του καπετάνιου μόνος θρηνηούσε την άδερφή του· κάποτε τη θεωρούσε χαμένη πιά και πα- ρακαλούσε νά ψάξουν για τό πτώμα της· κάποτε πορηγορούτιν πως θά την έσωσε γιατί την είχε τυλίξει με μουσαμάδες· τό παιδί, τούτο πού είχαν εύρη λιγοθυμισμένο έπάνω στό φύμα, αλλά όχι από τό νερό, από κάποιο χτύπημα στό κεφάλι πού είχε, είτε από ξύλο είτε από σίδερό· για τούτο και άφου συνήλθε ήταν σαν χαμένος· έκπ- τας γύρω του άγριεμένος, δέ μιλούσε, αλλά από καιρό σέ καιρό σαν νά μούγγριζε και κάποτε τό κορμί του πάθαινε σπασμούς· τόν έβγαλαν σέ μία άμαξα και τόν έστειλαν στή χώρα· εκεί πήγαν ύστερα κι' οί άλλοι.

Οί ψαράδες οί κακόμοιροι γύριζαν παντού με τίς βάρκες και πεζοί στό γαλιό, για νά βρουν την καπετάνισσα την 'Αντιγόνη. 'Ηταν νύκταν, άρχοντοπούλα· τό καράβι ήταν προίκα της κα- θώς και τό σιτάρι, φορτωμένο στό Δεσαγάτς.

Κατά τό βράδυ τέλος κατώρθωσαν νά τη βρουν· ή θάλασσα την είχε χάσει στά φύμα με τό κεφάλι· μόλις φαίνονταν ένα κομμάτι από τό ψωστατό της σκάφαντα τό φύμα και την έβγαλαν πρώτη έντύπασιν τους έκαναν τό μαλλιά της· καίματα και γυαλιστερό, μουσαμημένα από τη θάλασσα, χύνονταν άφθo- να ως τη μέση της, γιατί ήταν άπιστομα θάμ- μένη· ή πίνες όμως είχαν κολλήσει στό κεφαλί της και είχαν άρχεισι νά την πρώνε· τό πρό- σωπό της δέν είχε κανένα χτύπημα, γιατί ή γα- λός ήταν μαλακός από τό φύμα. Την τράβηξαν κλαίγοντας, τη, έκοψαν κάμποσα μαλλιά, πού δέν έκαθαρίζονταν από τό φύμα, την έβγαλαν μέσα στη βαρκα, τη σκέπασαν με μία ψάθα και την έπληξαν στη χώρα. Στο μόλο ή κόσμος ήταν μαζεμένος· βροθήκη κι' έγώ, εκεί, όταν έπλη- σιασε ή βάρκα· νόμισα πως έφεραν ψάρια σκε- πασμένα για τόν ήλιο και πλησίασα· όταν σήκωσαν την ψάθα, θάμψωσαν τά μάτια μου, άνατρίχασα, κλονίστηκα· είνε ή καπετάνισσα ή 'Αντιγόνη· μου έλεγε καποιος· τό στήθος της ή- ταν λίγο άνοιχτό, τό μάτια της κλειστά, ίσχυα- μένα από τό μακρύ ματοκλαδά.

Την πήγανε στό σπίτι ενός άρχιμανδρίτη, πού βροθήκη πατριώτης τη, όπου είχε καταλύσει κι' ή άδρας της κι' ή άδερφός της· μαζεύτηκαν ή γυναίκες της γειτονιάς και την κλαίγονε· δυό καλόγριες και τρεις γερόντισσες την έδυσαν, την έπλυναν και την έστόλισαν· και είχαν νά πούν ύστερα για τό κάταπρο κορμί της και τό πλούσια κεντημένα ασπρόρουχα της.

Τα κορίτσια της γειτονιάς την έσκεπασαν με λουλούδια, κήθη- σαν ύστερα γύρω κι' άρχισαν τά μοιρολόγια πού σοφ σπάρζαν την καρδιά.

Οί άνδρες θύμωσαν με τόν άνδρα της και τόν άδερφό της, πού την άφρασαν είκοσι χρo-ών, πεντάμορφη εκεί, νά πνιγεί· αλλά ύστερα βγάλανε και φωτογραφία με τό πτώμα και μπήκε στή μέση κι' ή άρχιμανδρίτης με την κοιλιά του.

Στή κηδεία της άκολούθησε όλος ή κόσμος και λίγοι έμειναν άζήκωντοι.

Οί χωριάτισσες έδω μάζεψαν τό σιτάρι από τη θάλασσα τό πλύνανε, τό στεγνώσανε και τό κάμανε ψωμί· κι' όλες κάμανε μνη- μόσυνο της καπετάνισσας από τό δικό της τό σιτάρι, τό γρουσου- ζικο. Σέ λίγο έφυγε ή άδερφός της και οί ναύτες· ή άδρας της έμεινε κάμποσο, για νά κανόνιση την ασφάλεια· τόν πε- ριποιήθηκαν στή χώρα, έπιασε φίλιες, κουμπιριές, και στό τέλος ξαναπαντρεύτηκε.

Μόνον ή μούτσος ή Γαβριήλς δέ γιατρεύτηκε από τη πληγή του την σωματική και την ψυχική· έμεινε πολύ καιρό μισοπάλαβος· τότε μάς τόν έφεραν έδώ στό μοναστήρι· τόν έκλεισαν στό κελλί πού κήθησι και ή ήγουμένη στό διάβαζε τους έξορκισμούς. Με τό διαβάσματα και με τόν καιρό συνήθε· και τότε θέλησε νά μείνη στό μοναστήρι και τόν κάμασε δοκίμο.

Τόν καιρό της πρέλλας του μάς διηγήθηκε, δέν ξέρω άν είνε αλη- θινή ή πλαστή, και την ιστορία του με την 'Αντιγόνη την καπετα- νισσα. 'Ηταν γειτονόπουλα στό νησί τους και από μικρά είχαν άγάπη άδω· αυτή ήταν ένα δυό χρόνια μεγαλύτερη από τό Γαβριήλ, αλλά μαζί πήγαιναν στό σχολείο, μαζί παίζανε, και όσο προχωρούσαν στην ηλικία τόσο ή άγάπη του άγοριού γίνονταν πού φλογερή, χωρίς όμως και νά την νιώθει σαν έρωτική. Την ένοιωσε τέτοια μόνον όταν άκουσε ότι την 'Αντιγόνη την παντρεύουν.

Έλπίδα βέβαια νά την πάρη, άρχοντοπούλα αυτή και μοναχο- κόρη, αυτός φτωχό παρόπουλο, δέν είχε καμμία. Τού φάνηκε όμως

πως πόνησε πολύ μόνον γιατί της έδιναν άνδρα ήλικιωμένο και χηρευμένο, τούτον τόν καπετάν-Κυριάκο.

Έτσι μία μέρα πού ή Γαβριήλς κυνηγούσε χταπόδια στό γαλιό με δόλωμα τά γυμνά του ποδια και όλο ένα μαχαίρι, σάν την ελδε νά περνά από τό μόλο στό μπράτσο του καπετάν-Κυριάκου, τού ήρθε για πρώτη φορά σάν ζάλη κι' έπεσε μέσα στην θάλασσα, όπου, άν δέν τόν πρόφταναν, ή θά πνιγονταν ή τό χταπόδι πού είχε κολλήσει στό ποδάρι του, θά του βύζαινε τό αίμα, και θά γλύ- τωνε.

Αποφάσισε τότε για νά μή βλέπη νά μη σέ μία τράττα πού πη- γαινε τά ψάρια στόν Πειραιά, ίσως ίδη κόσμο και λησμονήση την 'Αντιγόνη· τό θέλησε κι' ή πατέρα του, πού κάτι μυρίζαν από τό πάθος του. Τέσσαρες μήνες έμεινε στή τράττα, πηγαίνοντε στόν Πειραιά και στην 'Αθήνα, μά τού κάκου· κάπου-κάπου καμ- μία τού φαίνονταν πως έμοιαζε με την 'Αντιγόνη είτε στό πρόσωπο, είτε στό άνάστημα, είτε στή φωνή, αλλά δέν ήταν ή 'Αντιγόνη. 'Όταν τελείωσε τό καλοκαίριν ή τράττα, γύρισε στό νησί του. Έκεί έμαθε ότι ή 'Αντιγόνη έστεφονώθηκε με τόν καπετάν-Κυ- ριάκο, και τώρα λείπανε στην 'Αθήνα· τού ήρθε πάλι σάν ζάλη, και μέρα με την ήμέρα έλυνε· τώρα δέ μπορούσε πιά ούτε σπ- στίτη της νά πηγαίνει πότε-πότε, γιατί ή παληκόσσης όλο και τό μωρμουρίζε και ή μάνα της 'Αντιγόνης πού άλλοτε τόν άγαπούσε, τού φέρνονταν τώρα ψυχρά και καταφρονητικά.

Τότε πήρε την τρελή άποφαι νά μ' ή μούτσος στό καράβι του καπετάν-Κυριάκου, πού θάκανε τό πρώτο ταξίδι με τη νύχτα μαζί και τόν άδερφό της, για νά τη βλέπη. Έλεγε μέσα του πως καμ- μία στιγμή πού θά τόν άναβε ή ζήλεια, θά μπορούσε νά πησ στη θάλασσα και νά γλυτώση μία για πάντα. 'Αλλά—πρώτα πού παράξενο—μέσα στό καράβι ένόη την έβλεπε γυναίκα άλλοι, ένόη άλλοι ήταν όσους της, δέν τόν έπιασε καμμία ζήλεια· ήταν ίσως εύτυχημένος πού την έβλεπε, πού την αιδούνταν να τού φέ- νεται σάν σέ μικρότερο άδερφό, έτσι σάν νά περίμενε από μία μέρα σέ άλλη πώς θά γινη δική του. Το μόνο του βασαν- ιστήριο ήταν ή ιδέα ότι ή άδρας της δέν την άγαπούσε όσο της άξιζε· την είχε πάρη για τό πλούτη της και για νά κέρη το κερφί του, αλλά δέν την άγαπούσε.

Βεβαίωθηκε για τούτο ή Γαβριήλς μία νύχτα στό Δε- σαγάτς πού ελδε τόν καπετάν-Κυριάκο στό καφεστανάν με μία παληγογναίκα στό γόνάτα του. Αυτό ήταν τό μοτίβου του Γαβριήλ, αλλά στό βάθος αυτό και ή παρηγορία του νά βεβαιώνεται περισσότερο ότι μόνον αύτις άγάπη αληθινή την 'Αντιγόνη. Και πάντα είχε την άρε- στη προαισθήσι πως μία μέρα ή άλλη, με έναν ή άλλον τρόπο, αύτος θά μείνη ή μοναχός και ή φροσιμένος προστάτης της ώραιας έκνενης γυναι- κας. Και άπάνω-κάτω αύτο έγινε στό ναυαγιο. 'Ο άνδρας της πρώτος, όταν άπελπίστηκε πως θά γλυτώση τό καράβι, έπεσε στή θάλασσα και βγή- κει ξωανός στη στεριά, ύστερα οί ναύτες, και τελευταίος ή άδερφός της, πού φαντάστηκε ότι θά την έγλύτωσε, άν την έτύλιξε με τους μοναμά- δες.

Οί δυό τους τώρα, στό στόμα του χάρον, πύ- σθηκαν από τό μεγάλο κατάρτι άγκυλασμένοι πάλαιβαν με τό στοιχειά.

Καποια στιγμή τού ήρθε τού Γαβριήλς ή ιδέα νά άνεβυσιν στήν κόφρα, όπου λιγώτερο θά τους έ- φθαναν τά κύματα· την άφρασε για λίγο και θέλησε

νά σκαρφαλώση στό κατάρτι, για νά τη σύρη κι' αυτή ως τη κόφρα. 'Η 'Αντιγόνη νόμισε πως την άφινει για νά σωθή αύτις, και με θρήνηους άπελπιστικούς τού έλεγε:

—Και σύ, Γαβριήλ μου, και σύ μ' άφίνεις; μ' άφίνεις ως και σύ άκόμα πού...

Πήδησε άμέσως κάτω και της έλεγε:

—Όχι έγώ, 'Αντιγόνη μου, όχι· ή άδρας σου σ' άφρησε, ή ή- δερφός σου σ' άφρησε, μά ή Γαβριήλς σου δέ θά σ' άφρησ ποτέ, 'Αντιγόνη μου.

Και άγκυλαστήκανε πού σφιχτά, για νά μή τους χωρίση ή θά- λασσα, ούτε στή ζωή ούτε στό θάνατο.

Έκείνη τη στιγμή ένα κύμα, τρομερότερο άπ' όλα τού; άρπάξε από τό κατάρτι.

Έκεί πού πέσαν άγκυλασμένοι άκόμα στή θάλασσα, πού ναύτη τό κεφάλι κάπου χτύπησε, σέ κάτι πολύ σκληρό, ίσως σέ βράχο, ίσως σέ σίδερό ή σέ ξύλο με καρφιά, και λιγοθύνησε. 'Η θάλασσα τού την άρπάξε τότε από την άγκυλιά του και δέν την ελδε πιά ούτε ζωντανή ούτε πεθωμένη.

Και καλά καλά μου φαίνεται, πως δέν πιστεύει άκόμα ότι αλη- θινά πύθανε ή 'Αντιγόνη, για τούτο κατεβαίνει και κάθεται εκεί στό βράχο και σάν νά της μιλή μέσα στό καράβι, σάν νά την πε- ριμένη νά βγή ή κών νά τού φερη τό κύμα τό νερό της κορμιά, γιατί, όπως ήταν άλαλασμένος πολύν καιρό ύστερα από τό ναύτι- γιο, ούτε τού ελπαν ούτε ζήτησε νά μάθη τίποτε για την ταφή της στή στεριά. Μά ούτε και είνε άκόμα στό σπαστό του ή κακο- μορία. 'Αμ' άν ήτανε στό σπαστό του, εύλογημένο μου, θά περι- φρονούσε αύτόν τό θεοκόμητο της Βαρβάρας, πού κάνει σάν ζωντα- νή από την άγάπη του! Στο σπίτι της τόν είχαν πρωτοσάει άναί- σθητον και άμέσως τόν έρωτεύθηκε· κι' από τότε πού τόν έφεραν στό μοναστήρι, κάνομε νά διώξωμε τις κόρες μας και διώχνωμε τη Βαρβάρα· ως κι' ή άδρας της ή μεθόστακος τό πήρε άπόφασι και την άφινει· νάτην κιάλας, νάτην την άναθεματισμένη πάει στό

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. A.

Απαραίτητ σέ κάθε κοσμική συγκέντρωσι, ύψος τρέξ-άμ- πρεσος προκειμένου νά συνομιλήση ή νά προδπαντήση μέλη του δι- αλεκτατικού σώματος και όταν ύποχρεωτικά έμειλε με άνθρώπους ή άνήκοντας εις τους ύψηλεις κύκλους. Έκτάκτως έντελλεκεντέλ και τάλεντο μουσικό άναγνωρισμένο, φαντατική θιασώτης συναυ- λών και έπί της δεξιάσεως κάθε παρελθούσης μουσικής έξοχότη- τος. Ντόσιμο μάλλον άκαθόριστον παρ' όλον πού προϋποθέτει προ- σάθεια για καταφανή ύπόδειξη έκόλ-σμπρ, ύψος κατηρητισμένων σόνιπ.

'Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γάρντεν πάρτυ την παρελθούσαν Τρίτην παρ' τφ κ. και τη κ. Α. Κωνσταντινίδη, θαύμα κομψότητας, ή Δις Κωνσταντινίδη με ταναλέττα θαυμασία ρόζ.

—'Όρα διακοσμημένα αϊθούσια, εύρύχωροι βεράντες περιτρι- γυρισμένοι με τριανταφυλλίες ρόζ, κίτρινες, κόκκινες συντελούν σέ γενική εύχαρίστηση.

—Μία ώραία εμπνευσή είνε ή τοποθέτησι τζάξ-μπάντ στόν κήπο σ' ένα κύκλι γραφικώτατον σκεπασμένο με κέτι περιεργα και ώραιότατα λουλούδια μώβ και κίτρινα.

Καθίσματα άναπαυτικά στόν κήπο και στίς βεράντες και τραπέζια στρωμένα με άνθισμένα τραπέζιοιόδηλα και παντού ως διά μαγείας άναψυκτικά, παγωμένα φρούτα, παγωτά και άλλα λεπτεπίλεπτα τερψιλαρύγγια.

—Πολλές τουαλέττες άξίες προσοχής και εύμενών κρίσεων. Με- ρικες έξ αυτών ή κοκκινή όπως της Δος Αίλλας Λουϊζίδη—έξ 'Αλε- ξανδρείας—κομμοσποιά χαριτωμένη και φυσιογνωμία γλυκιάτη, με τουαλέττα δυσεύρετη λόγω εμπνεύσεως και έτελέσεως λευκή κρέμ-ορμαίν είδος τουνίλ, διακεκομένη κατά τρόπον νά φαίνονται είδος παννών από λεπτότατο βολάν από κρέμ ρομαίν είσης λευκή με πούα μπλέ μαρλιν, μεγάλη κατελιν λευκή. 'Αλλη έπιτυχής σύν- θεσις ή τουαλέττι της Δος Ρένας Α. Μεταξά από δαντέλλες «Μα- λιν» ξανθόχρωμες κατελιν από ψάθα ρόζ, λουλούδι στή μέση ρόζ περδ, κ. 'Αποστολίδη καλλιτεχνικό φόρεμα από μπλέ και μαύρη δαντέλλα κασόρινο καπέλλο μπλέ και μαύρη ψάθα. Δις Μ. Φερεν- τίνου κομψιστικό ντύσιμο και σιλουέττα ζηλευτή φόρεμα από φυ- σική κρέμ ρομαίν πολύπτυχη φρούτα πού κατέληγεν σέ «μπρον- τερί άγγκλαϊζ» κατελιν ρόζ.

—Προετοιμάζεται για τους 'Αθηναίους μία εύχάριστη έκκλη- ρις, ένα ύπαύθιον ντάσιγκ και άπομνησιν των γκάρντεν-ούρπ της 'Αμερικής, μία ταρατά περικυκλωμένη με τρία τέσσαρα άπταρ- τάν ούτως ελπίει από λουλούδια παρτέρ όπου δά είνε τοποθε- τημένα τραπέζια και πολυθρόνες για θεατές και στην ταρατά τό περριν του χορού. 'Η άμφιθεατρική κατάταξις τού άνατόρου ντά- σιγκ θά είνε λίαν έπικερδής για της κομψής 'Αθηναίς· διότι έκ- τος της έξησφαλισμένης δροσιάς, θά διακρίνονται και ή τουαλέτ- τες των.

—'Η κοθήρες της παρελθούσης Κυριακής έκτος του ένδιαφέ- ροντος τού γκράν-πρι είχαν και τό ένδιαφέρον τουαλεττών, ένας συναγωνισμός κομψότητος, έπικαιρότητος, και καλαισθησίας.

—Παρ' όλην την πλημύρα τών έμπορέ μουσαελίνων και κρέμ- νιέ-νιν, ή τόνος τού σις προσδοκώμενός δια τών μονοχρόμων άν- σάμλ όπως της κ. Καίτης Παγκάλου φόρεμα και μαντώ από σιφ- καπέλλο μικρό από ψάθα και μεταξωτό στόν

ναυαγό.

—'Η ροδομάγουλη χωρική είχε βγή από την πίσω πορτοπούλα τού ήγουμενίου και σάν ζα- ράκι κατεβαίνε τά βράχια· όταν έφθασε στό δοκί- μιο, τού έβλεπε τό χέρι στην πλάτη και σάν κάτι νά τού έλας σ' αύτή. Έκείνος άργά της έκαμε με τό χέρι νόημα, σάν για νά τόν άφήρη ήσυχον. Για νά φύγη από τό μοναστήρι ή Βαρβάρα ήταν ύποχρεωμένη νά περάσθ πάλι από την τα- ράτα μας.

—Έπέρρασε σάν σάιτα, χωρίς νά γυρίση σέ μάς τά μάτια της.

—'Ο πάτερ-Σάσιος άγαστέναζε:

—'Αμ' όίσε μας, Έδα, και μάς μία ματιά, λησών μας και μάς μία φορά· μηδ ήμεις δέν είμαστε ναύαγια! Κάμε μία φέξη, ελόγημένε, νά πάμε τά φαριάνια κάτω.

Α. Κ. Τραυλαντώνης

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—'Ο Αεβύ γράφει σ' έναν πού δέν τού έστειλε τά χοήματα πού τού ζήτησε, και πού τού έλεγε ύστερα ότι δέν τού τά δίνει γιατί είνε άπατάων.

—'Πούς ύποσέθη στην άρχη νά δώση αύτά τά χοήματα στίς 15 τού μηνός· Σεις. Πούς δέν έκράτησε τό λόγο του; Σεις. Πούς έν τούτση περιπτώση είνε άπατάων;

Τό συνοικέσιο μεταξυ των δυό μελλόντων πενθερών.

—Σας επαναλαμβάνω, κύριε, δέν μπορώ νά δώσω στην κόρη μου περισσότερα από πενήντα χιλιάδες φράγκα προίκα.

—Δημονεύετε, κύριε Κόν, τη μικρή περιπέτεια της κόρης σας μ' έκεινον τόν άξιοματικό.

—'Ας τις κάνουμε έξήντα.

—Θά έπρεπε νά λάβετε υπ' όψει ότι ή φήμη της οικογενείας σας δέν είνε πρώτης τάξεως.

—Τέλος πάντων. 'Ας γίνυν έβδομήντα πέντε χιλιάδες ή προίκα.

—Και άν ήθελα νά μιλήσω για την οικογένεια της συζύ- γου σας...

—Σας παρακαλώ. Δίνω έκατό χιλιάδες, αλλά ούτε ένα φράγκο περισσότερο. Τώρα άς μιλήσουμε και για τό γαμπρό.

—Είνε περιττόν κύριε. Κατεβαίνω άμέσως στίς πενήντα χι- λιάδες.

—'Ο καταστηματάρχης στην ύπάλληλο.

—Δεσποινίς, έμυλήσατε αθάδως σ' αύτην την κυρία. Παρη- γούθησα από μακρυνά τις χειρονομίες. Πρέπει νά ξερετε ότι πάν- τως αϊ παλάτιδες έχουν δικήν.

—Τότε, κύριε, σας ύποβάλλω την παραίτησή μου δια λόγους άσφαλείας.

—Γιατί;

—Γιατί αύτή ή κυρία έλεγε ότι έκεινος πού έχει αύτό τό μα- γαζί είνε ληστής.

*

ΘΕΑΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Κάποτε, ένας 'Αθηναίος συνήγνησε στό δρόμο των Διογένη.

—'Από πού έρχεσαι; τόν έρωτησε.

—'Από τούς 'Αγώνας, άπήνητησεν ή φιλόσοφος.

—Και ήσαν πολλοί άνθρωποι εκεί;

—Θ ε α π ι ύπηρχον πολλοί, άν θ ρ ω π ο ι όμως ούδεις, άπήνητησεν ή Διογένης.

ίδιο τόνο γαργαλισμένο με φανταζό όμοιόχρωμη, Δις 'Ανδριότση με φόρεμα έντελώς «έκόλ σόμπε» μπλέ μαρλιν κρέμ-ορμαίν γαργα- λισμένο με άπειρα μικρά βολάν οελιασμένα λευκά, κατελιν από ψάθα έξοτική μπλέ-μαρλιν και άσπρη, Δις Ρενίση—έξ Μασσαλίας—παρι- ζάνικο σύνολον από κρέμ-νιέ-νιν κόκκινο άσπασού, είδος τζάμπερ με «ντεσρέ» γτεγκραντέ, ζώνη γκρί σόνεντ, κασώρι γκρί, και λου- λούδ στόν ώμο από μουσαελίνα γκρί, γάντια σόνεντ γκρί, κ. Ρούσου μπλέ τουαλέττα γαργα- λισμένη με βολάν πλίσσέ και ζούφ μπάν ζούφ, ψάθα όμοιόχρωμη, Δις Βεζανή γκρί-μπλέ σύνό- λον χαριτωμένο, Δις 'Αραβαντινού γκρί άρζάν φόρεμα και καπέλλο, Δις Συνεσίον έσορτέ-ροζ-πάλ· έσορμένη όλη με λεπτιές πλάττες, μαντώ από ζωρζέτ γκρί και κασώρι γκρί, ένα χρυσάν- θερον από ρόζ μουσαελίνα καρφωμένο έπάνω στό παλτό, επαναλάμβανε την νότα τού ρόζ.

—Τά δυό κυριότερα ντάσιγκ τώρα με της έέ- στες εύρίσκονται στίς δόδες των,κάθε βράδυ γεμά- τα κοσμικών τύπων 'Αθηνών και Πειραιώς. Στο ένα έκ των δυό ντάσιγκ έπικρατεί βραδυνό φό- ρημα, κοκκίτιο ντύσιμο σύμφωνο με τό ώραιόν περιβάλλον, οί θαμώνες τού άλλου ντάσιγκ έ- χουν φαντασία καθόρισε ντύσιμο σπρό, και ή περισσότερες κυρίες και άσποινίδες είνε άνα- σθητικές με φορέματα άτημέλητα και άκαλα- σήτητα.

'Η Μονταίν

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΟΥ HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πού θα πήγαινα όμως; απεάντην προς έναν από τους άρχοντες της Αστυνομίας. Τού έδωσα την υπογραφή του Τζένερι και του είπα κατά προσέγγιση τη χρονολογία της καταδίκης του. Τίποτε δε συγκρίνεται με την ευγένεια ενός Ρώσου υπαλλήλου όταν έχετε συστηθεί σ' αυτόν από ύψηλο πρόσωπο. Κ' έτσι δεν άργησε να εξακριβωθεί η ταυτότητάς του Τζένερι.

Μου έδωσαν το αληθινό όνομά του, το όποιο κρίνω άνωφελές να το φανερώσω και στους άναγνώστας μου, γιατί πολλοί άνθρωποι στην Ευρώπη πιστεύουν ακόμη στον εξαιρετικό χαρακτήρα και στην ευγένεια των προθέσεων αυτού του συνωμοτού. Γιατί λοιπόν να τους πικράνω φανερώνοντάς τους τα σκοτεινά μυστικά της ιδιοκτησίας του ζωής; Ας μείνι με τόνον Τζένερι ως το τέλος αυτής της ιστορίας. Αυτό είνε προτιμώτερο.

Ύστερ' από μερικές εβδομάδες μετά την επίσκεψη που του έκανα στην Ελβετία, συνελήφθη στην Πετρούπολη κατηγορούμενος επί συνωμοσίας κατά της ζωής του Τσάρου. Αφού έμεινε φυλακισμένος αρκετόν καιρό στο φρούριο Πέτρου-Παύλου, εδικάστη κατόπι και κατεδικάστη σε είκοσι χρόνων καταναγκαστικά έργα στη Σιβηρία. Πού βρισκόταν τώρα; Στά χουσωρχαία του Καρά, στις άλυσες του Ουστέπουτσκ, στο Τρόισκ, στο Νέριτνιχ! Ήταν άδύνατο να το εξακριβώσω... Όλοι οι κατάδι.οι στέλνονται πρώτα στο Τολμπόσκ που είνε ο τόπος της γενικής συγκέντρωσής.

Από εκεί τους στέλνουν, κατό τας διαταγές του κυβερνήτου, προς διαφόρους διευθύνσεις, όπου και χρησιμοποιούνται σ' ένα σωρό εργασίες.

Επειδή ήμουν άναγκασμένος να περάσω από το Τολμπόσκ θα ήταν εύκολο να πληροφορηθώ εκεί.

Εφοδιασμένος με τα πολύτιμα χαρτιά μου, θα επιχειρούσα ένα ταξίδι από 300 ως 600 λέμβους, κατά το μέρος από όποιο το καπρίτσιο του κυβερνήτου του Τολμπόσκ είχε στείλει τον άθλιο Τζένερι.

Πρό της άναχωρήσεώς μου έλαβα μία επιστολή από την Σούζη, η οποία με πληροφορούσε ότι η Παυλίνα ήταν καλλίτερα αλλά διαρκώς μιλούσε μ' άδυσίες για ένα φοι. κώδες εγκλημα: επανέλαιβε ότι οι ένοχοι θα έτιμωρούντο στο τέλος, γιατί κάποιος άγνωστος τον όποιο είχε δη στον ύπνο της, κατά τη διάρκεια της άρρώστειάς της, άγρυπνοίσει.

VII
Μιά κέλασις

Όταν έφτασα στο Τολμπόσκ έδειξα άμέσως τα χαρτιά μου στον κυβερνήτη του, ο όποιος έτέθη με προθυμία στη διάθεσή μου. Τα άρχεία του με πληροφορήσαν ότι ζητούσα για να μάθω. Ο Τζένερι είχε άποσταλεί στην άλλη άκρη της αυτοκρατορίας, μά, επειδή ήταν ύποχρεωμένος να διανύσει το μεγαλύτερο μέρος του δρόμου πεζός κ' επειδή δεν ήθελε άλλος δρόμος, θα το συναντούσα μοιραίως στο δρόμο μου, αν και είχε φύγει από το Τολμπόσκ πρό αρκετών μηνών. Ή συνοδεία, που άκολουθούσε τον όμιλο των καταδίκων μεταξύ των όποιων βρισκόταν κ' αυτός, ήταν υπό την άρχηγία του λοχαγού Βαριλάωφ, για το όποιο η Αύτου Έξοχότης ο Κυβερνήτης μου έδωσε μία συστατική επιστολή.

Πού φαντάζεσθε ότι θα συναντήσω τη συνοδεία; τον έρωτησα.

Ο Κυβερνήτης, ύστερ' από έναν σύντομο ύπολογισμό μου άπήνητος:

— Στά περίχωρα του Ίρκουτσκ.

Τόν άφησα έκφραζόντάς του την εύγνωμοσύνη μου κ' έφυγα βιάζοντας την πορεία μας τόσο, που ο διερμηνεύς μου, μ' όλον ότι ήταν ένα έξαιρέτο παιδί, μουρμουρούζε.

Διασχίσαμε έτσι άπέραντες στέππες τεράστια έλη, δάση έλάτων, και σημυδιών. Με τις βάρες περνούσαμε από τα μεγάλα ποτάμια. Κατάλαμε σε κάτι τρισάβλια πανδοχεία.

Οι μέρες έτσι διεδόχοντο τις ημέρες και οι βδομάδες τις βδομάδες. Προσπεράσαμε πολλές συνοδείες καταδίκων σιδηροδρομικών. Είνε αλήθεια πως οι στρατιώται δεν τους κακομεταχειρίζονται, μά το θέμα τους ήταν φριχτό.

Επί τέλους φθάσαμε στο Ίρκουτσκ, όπου έμαθα, ότι μία συνοδεία καταδίκων έφθασε διοικουμένη από ένα λοχαγό κ' έγκατεστάθη στη φυλακή της πόλεως. Χρειάστηκε να καταβάλω πολλή έπιμονή και σταθερότητα και προπάντων ένα γενναίο πουριτουόυ

για να επιτύχω να διασχίσω τις πόρτες του μεγάλου τετραγώνου και σκοτεινού κτιρίου της φυλακής. Με πολλή δυσπιστία με παρασάσαν στο λοχαγό Βαριλάωφ.

Ήταν ένας νέος κ' ώραιος άξωματικός, ο όποιος καθόρισε στην άρχη ένα βλέμμα θυμωμένο γιατί τον είχα ένοχλήσει έτσι άπρόσδοτα. Μά μόλις διάβασε τη συστατική επιστολή του Κυβερνήτου του Τολμπόσκ, η στάσις του άλλαξε και ενώ κρινόμουν κ' οι δυο τα σιγάρα μας, του έξηγησα τί ζητούσα.

— Να συνομιλήσετε ιδιαιτέρως μ' ένα από τους καταδίκους μου, με ρώτησε. Ή επιστολή αυτή με θέτει στάς διαταγές σας. Μά πως είνε ο κατάδικος;

— Δυστυχώς έγω δεν έχω όνόματα, γιατί οι πολιτικοί κατάδικοι του κεφάλι του, λέγοντας:

— Δυστυχώς έγω δεν έχω όνόματα, γιατί οι πολιτικοί κατάδικοι μου παραδίδονται με άριθμούς. Μήπως τον έχετε ξερετε ξε όψεις αυτόν που ζήτησα;

— Μάλιστα.

— Τότε το καλλίτερο είνε να μου τον δείξετε ο ίδιος. Πάρτε, αλλά άνάγκη πριν ένα σιγαρέττο, έπρόσθεσε μ' έπιμονή.

Μου έδωσε το δρόμο και σε λίγο βρεθήκαμε μπρός σε μία βαρύνει πόρτα. Ένας δεσμοφύλαξ που κρατούσε ένα μπουκάλι κλειδιά, την άνοιξε.

— Άκολουθήστε με, είπε ο Βαριλάωφ ρουφώντας άφθονο καπνό.

Τόν άκολουθήσα, μά μόλις πάτησα στη σκαλοπάτι παρ' όλιγο να πέσω κάτω. Μία φριχτή άποφορά έβγαίνε απ' αυτή την άνοιχτή πόρτα. Θά νόμιζε κανείς ότι όλες οι άκαθαρσίες του κόσμου ήταν μαζεμένες και μούχλιαζαν μέσα σ' αυτή την άπέραντη σπυλακή.

Ένιχσα την άηδία μου και άκολουθήσα τον οδηγό μου μέσα στη σκοτεινή φυλακή. Έκει, σ' ένα χώρο, πολύ στενό, ήταν συσσωσμένοι άνθρωποι κάθε ηλικίας, καθισμένοι ή έσκαρμένοι. Ύπληχαν μεταξύ αυτών μερικοί που τα χαρακτηριστικά τους έπρόδιδαν ανθρώπους της ισχύος ύπαστάθης. Μάλλον, βλαστημούσαν και έσπέρμαζαν ύποψους κατάρες. Σπρωγμένοι από την περιγεια, μαζεύοντουσαν γύρω μας με δειλία. Βρισκόμουν στ' αλήθεια μέσα σε μία κέλασι, μία κέλασι που την είχαν κάνει, δυστυχώς, οι άνθρωποι για τους όμοιους τους.

Τους έβέταξα έναν έναν. Αυτή η έξέταση είν' αλήθεια, έπέσυρε άπάνω μου άγρια βλέμματα. Οι κατάδικοι σιγνησίριζαν μεταξύ τους, μά η παρουσία του τρομερού Βαριλάωφ τους έμποδίζει να μιλήσουν δυνατότερα εις βάρος μου.

Στο μάκρος του τοίχου, βρισκόταν ένα σανίδωμα μισογυμμένο, άπάνω στο όποιο άναπαύοντουσαν άρκετοι κατάδικοι σε διαφόρες στάσεις, σωρευισμένοι ο ένας άπάνω στον άλλο. Σε μία γωνία του σανιδώματος αυτού είδα επί τέλους έναν άνθρωπο με το κεφάλι γυμμένο στο στήθος και με τα μάτια κλειστά. Τόν έπλησιασα και τον άγγιξα με το χέρι μου στον όμο. Ήταν ο δόκτωρ Τζένερι!

Άνοιξε τα μάτια του και με κοίταξε. Ή άπελπισία και η κατάπληξις ζωγραφίστηκαν διαδοχικά στο πρόσωπό του.

— Ο κύριος Βώγκαν! φώναξε. Έδώ! Στη Σιβηρία.

— Ήρθα από την Άγγλία για να σας δώ, του άπάντησα και στρεφόμενος προς τον Βαριλάωφ, έπρόσθεσα:

— Αυτός είνε ο κατάδικος που ζητούσα.

— Είμαι εύτυχής που τον βρήκατε, μου άπάντησε μ' ευγένεια.

— Μπορώ να του μιλήσω ιδιαιτέρως.

— Βέβαια, αφού έχετε και σχετική άδεια. Θά σας δείξω ένα δωμάτιο. Έχετε την καλωσύνη να με άκολουθήσετε.

(Άκολουθεί)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, ΟΠΛΙΣΘΗΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ!

ΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΡΧΕΤΑΙ!

Ο ΜΠΑΛΑΟΟ

(Το νέο μας μυθιστόρημα)

Θά σας καταπλήξη, θά σας τρομάξη, θά σας φέρη φρικιάσεις, θά σας γοντεύση, θά σας θυμήση τον περίφημο "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΑΛΛΑ".

Ο Μακάρι του βύθους το μαχαίρι στο στήθος.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΤΥΠΟΝ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μία περίεργη αυτοκτονία

Πρό ήμερών στο Δάιττον, μικρή πολιτεία του Σουσσέξ, ευρέθη μέσα στο κατάστημα του νεκρός ο βιβλιοπώλης Θωμάς Έντουαρτ Λόου. Μπρός στο πτώμα του ήταν πεσμένο ένα κομμάτι χαρτί, γραμμένο δόλοκληρο. Στην άρχη το γράψιμο ήταν κανονικό, μά έσο προχωρούσε τόσο περισσότερο άκανόνιστο και μπερδεμένο γινόταν το γράμμα αυτό. Το είχε γράψει ο βιβλιοπώλης λίγο πριν πεθάνει, όπως φαινόταν και από το μολύβι που κρατούσε στά χείρα. Ήταν η τελευταία του επιστολή και ίδου τί έγραφε:

«Έντεκα και πέντε η ώρα! Ο ύπλληλος μου μόλις έφυγε. Έβγαλα από το συρτάρι μου το φιαλίδιο του κυανίου της ποτάσσης. Ή ώρα για να πεθάνω έφτασε. Θέλω να ξεμπερδέψω πιά με το άσχημο αυτό άστέλι που λέγεται ζωή.

«Έντεκα και δέκα η ώρα! Πίνω το περιεχόμενο του φιαλιδίου. Δεν έχει άσχημη γεύση! Μερικές στιγμές άκμης και λυτρώνομαι.

Ένας πελάτης μπήκε στο κατάστημα. Δεν έτόλμισα να σηκωθώ από φόβο μήπως σωρευιστώ νεκρός κάποιον μου. Πρέπει να πεθάνω σάν τέλει. Τά πρώτα συμπτώματα άρχισαν. Ζάλες. Το κεφάλι μου βούτζε φρικιώδως. Άκόμη λίγες σύντομες στιγμές, πιά σύντομες.

«Έντεκα και τέταρτο! Άγωνία! Ο θάνατος έρχεται! Φοβόμαι! Πέθ...»

Ο θάνατος, δυστυχώς, δεν άφησε το βιβλιοπώλη να συμπληρώση και την τελευταία του λέξη.

Και μ' άλλη άκέρμα πιά περίεργη!

Ο Αγγλος Μπρυνέ, 40 έτών, κάτοικος της λεωφόρου Όρνάνο στο Παρίσι, είχε προσβληθεί στον Εθνοπαϊκό πόλεμο από μία άρρώστια άγιάτρευτη. Η ζωή δεν είχε πιά γι' αυτόν καμμία χαρά, και άπελπισμένος όπως ήταν άποφάσε μ' αυτοκτονήση. Αφού προηγουμένως γέμισε με κάτι τη θερμάστρα του και την άναψε για να πεθάνη από άσφυξία, ξεπλώθηκε στο κρεβάτι και άρχισε να γράφει σ' ένα χαρτί, το όποιο βρέθηκε κατόπι, την έξιελξη της έπιθανάτιου του άγωνίας.

«Όρα 10 και 30'. Άρχίζει να με πιάνη πονοκέφαλος. Όρα 11 άναπνέω το άνθρακικό όξύ, μά μπορώ άκόμη και κινούμαι με άρεση. Όρα 11 και 20'. Άργει πολύ νάρθη ο θάνατός.»

Ο μακαρίτης, καθώς φαίνεται, είχε διαβάσει την Ρωμαϊκή Ίστορία και ήξερε τον τρόπο με τον όποιο οι έσυνεες της Ρώμης κατόρθωναν ν' αυτοκτονούν ήδονικά, γιατί πήρε κατόπι από το τραπέζι του ένα μαχαίρι και άνοιξε μ' αυτό τις φλέβες του καρπού του χεριού του. Βουτώντας έπειτα την πένα του στο γράψιμό του:

«Οι δυνάμεις μου φεύγουν. Νοιώθω μία γλυκαι ήδονη να με πλημμυρίξη. Όρα 12 και 15'.

Ο θάνατος πρέπει να είνε πολύ γλυκός και το γλυκό μου σώμνι τον περμένει χωρίς φόβο. Μου φαίνεται πως τραγουδούν γύρω μου. Είμαι πολύ χαρούμενος. Όρα 1. Μεγάλωση τάνοιγματος των φλεβών μου άπ' τις όποιες το αίμα τρέχει πιά άφθονα τώρα.

«Ακούω ό σημαίνουν καρμάνς. Ή μικρή μου Μάρθα άς με συνηδέσ...»

Το αυτόγραφο του αυτοκτερούς τελειώνει σ' αυτή τη μισοτέλειωτη λέξη. Όταν ευρήσαν το πτώμα του, το όποιο έκληροδόησε στην Ίατρική Άκαδημία, φαινόταν σά ν' άναπαύεται ήσυχα ήσυχα.

Οι άνθρωποι άταίγγανται!

Όλες σχεδόν οι έφημερίδες έγραψαν δυο ρία λόγια γι' αυτή την φριχτή υπόθεση. Έμεις θα δώσουμε έδώ το γεγονός, κάπως ευότερα, περνοντάς το από την «Λοταρπ» του Μοναλλάι που άπολήθηκε έκτενώς μ' αυτό.

Άνθρωποι άταίγγανται. Μία πείρα άταίγγαντων, έπί των όποιων έβάρυναν πολλές ύποψιες για τη δολοφονία άμεσών προσώπων, συνελήφθη από τη Χωροφυλακή της Μάλδάρβας (Άνωτολική Τσεχοσλοβακία). Ο άρχηγός της σπείρας Αλέξανδρος Φίλκε, προφυλακισμένος, μάζί με είκοσι άλλους συντρόφους του, άναγκάστηκε στο τέλος να προφίξε άποκαλύψεις οι όποιες ύπερβαίνουν σε φρίκη τά όρια κάθε φαντασίας.

— Έμει, όμολόγησε, σκοτώσαμε τους τέσσερους πέντε έξαφανάστας ανθρώπους. Έπειτα τους κατακοιματίσαμε στην κατακνήσση και καί τις έφάγαμε!...

Με το άνθρώπινο αυτό κρεας που ήταν κάπως άνούσιο, κατά την ομολογία ενός των κατηγορουμένων, οι άνθρωποι αυτοί έκαναν γκολάξ (έθνικ φαγητό των ουγγρών), του όποιου την παρσκευή έπισκευδόντουσαν στις πιο πεπειραμένες μαγειρίσες της

φυλής τους. Έφριγγαν μάλιστα μέσα ρυζι και πατάτες για να το κάνουν πιά νόστιμο.

Ένας από τους συλληφθέντας, Ρομπόρ όνομαζόμενος, καφάλας που ήξερε όσόντο να διαβάξη και να γράφη, όμολόγησε ότι πολλά από τά πτώματα, τά όποια δεν μαγειρευόντουσαν άμέσως, τά κομμάτιαζαν κανονικά και σ' αλάτιζαν κατόπι για να διατηρηθούν.

Μεταξύ των θυμάτων που χορηγέυσαν ως τροφή στους Εύρωπαίους αυτούς καννιβάλους ήσαν 4 γυναίκες και ένα παιδάκι 13 χρόνων.

— Δεν είχαμε τί να φάμε, κατέθεσαν στην άνάκριση για να δικαιολογηθούν, κ' αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να μην πεθάνουμε από πείνα!

Ένας άπ' αυτούς κατέθεσε ότι έτρωγαν καιά προτίμηση το μαυλό των παιδιών για να γίνονται πιά έξυπνοι. Ένας άλλος έπρόσθεσε ότι οι νέοι προτιμούσαν το κρεας των γυναικών, έπειδή εύρισκαν σ' αυτό περισσότερη νοστιμιά και φανταζόντουσαν ότι τρεφόμενοι μ' εκείνο, θα γινόντουσαν πιά... όμορφοι!

Τά θύματα δεν έχουν εξακριβωθεί άκόμη. Ύπερβαίνουν όμως τα 25.

Οι φιλάνθρωποι κλέπται!

Κατά τη διάρκεια ενός μεγαλοπρεπούς χορού που έδόθη στη Βαρσοβία υπό την προστασία του δικτάτορος της Πολωνίας στρατηγού Πυλδούσκ, μία κυρία της άριστοκρατίας άφου έχρησε μ' ένα κομψό νέο, ο όποιος της είχε παρουσιασθεί μόνος του, άντελήφθη την έξαφάνισή του διαμαντένιου βραχιολιού της. Στην άρχη προσπάθησε να ξανάβρη το νέο, μά είδε πως είχε γίνει άφαντος. Τότε διηγήθηκε το πάθημά της σ' ένα φίλο της, ο όποιος άμέσως το άνεκρίνωσε στους άξιωματικούς της μυστικής άστυνομίας οι όποιοι, παρακολουθούσαν το χορό. Έκείνοι εξακρίβωσαν τότε ότι, δυο κύριοι λίγα λεπτά μετά την έξαφάνισή του βραχιολιού, είχαν άφήσει την αίθουσα του χορού και είχαν φύγει μ' ένα πολυτελές αυτοκίνητο—τόσο πολυτελές ώστε οι χωροφύλακες που φύλαγαν έξω από το μεγάλο έπρόσκειν κ' έκράτησαν τον άριθμό του.

Σε δυο ώρες το αυτοκίνητο αυτό άνεκαλύπτετο έξω από ένα μεγάλο της άριστοκρατικότερης συνοικίας της πόλεως. Οι άστυνομικοί, φανταζόμενοι ότι έχουν να κάνουν με ληπτα, έτοιμάζοντουσαν να μπουν μέσα στο μεγάλο με τα ρεβόλβερ στά χείρα, όταν έξαφνα είδαν πάνω άπ' την πόρτα την έπιγραφή αυτή: «Σύνδεσμος Βοηθειών έπί των πτωχών της Βαρσοβίας.»

Όταν έμπήκαν μέσα, είδαν δυο νέους, με ρούχα έσπεριδος να καμψούν ήσυχα τά παύρα τους, έσκαρμένοι σε πλάγιονες.

Έξελιχθή άμέσως ότι έκτός της κλοπής του βραχιολιού, οι κύριοι αυτοί είχαν διαπράξει και πολλές άλλες όμοιες κλοπές κοσμημάτων, τά όποια πωλούσαν και τά χρήματα που εισέπραττον έκ της πωλήσεως τά μοίραζαν στους πτωχούς και στα φιλάνθρωπα καταστήματα. Λογιστικά βέβαια, θανμασώς τηρούσαν στά γραφεία τους, όπου άνεγράφοντο όλες οι δωρεές τους.

Οι δυο αυτοί παράδοσοι κλέπται—ο Όλταβίνκι κ' ο Βιλκόφσκι—βιομήχανοι κ' οι δυο πολύ γνωστοί και πολύ πλούσιοι, συνελήφθησαν κ' άπεστάλησαν σ' ένα τρενοκιβώτιο.

Λέσχη κατά των αυτοκτονιών

Το Πανεπιστήμιο της Βαλτιμορς, κατόπι της έπιδημίας των αυτοκτονιών που ενέσκηψε έσχάτως μεταξύ των φοιτητών των Ήνωμένων Πολιτειών, ίδρυσε μία Λέσχη για να έπιποδίστη η μεγαλύτερη διάδοση της έπιδημίας αυτής. Το προεδρείο της Λέσχης άποτελείται από δεκατέξι φοιτητά, οι όποιοι προστένεται να μελετήσουν με προσήκη τους λόγους οι όποιοι κάνουν τους συναδέλφους των ν' αυτοκτονήσουν. Όταν βρουν τις άφορμές των άπεγνωσμένων αυτών διαβημάτων, έλπίζουν ότι θα βρουν και το μέσον να τα προλαμψάνουν. Άς το εύχουμε!

Έντομεταξύ όμως άνηγγέλη τηλεγραφικώς στην Εύρώπη ότι ένα πιά το μέλη του Προεδρείου της Λέσχης... αυτοκτόνησε!...

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ δωμάτιον εις σεβάρον κύριον ή κυρίαν, μετά ή άνευ έπιπέλων έγγυς του Ζαπτείου, πληροφάνεια παρ' τή κ. Κοσμά, γραφεία Δικηγορική Συλλόγου 11 έως 12 π. μ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ δύο δωμάτια προς τοποθέτησιν έπιπέλων εις σιμφρόνους τιμήν, παρ' τούς αόλους Όλμπιού Διός. Πληροφορία εις τά γραφεία μας.

Ο Ρώσος ποιητής ΛΕΡΜΟΝΤΟΦ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΣΕΛΛΕΜΠΕΡΓΚ

Δραματικόν ἀριστούργημα, βγαλμένο ἀπ' τὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημα τοῦ Κέλλερμαν.

ΚΟΝΤΑ στὸ Μέλανα Δρυμό, στὸ πένθιμο μένος τῆς σκοτεινῆς Γερμανίας, ζοῦσε ὁ γέρος Ρωσέιζεν, ἕνας ἀνθρώπος ἀσπλαχνος πού ἡ μόνη του ἀπασχόλησις ἦταν πὺς ν' αὐθόρμησεν τὴν ἰδίαν τεραστίαν περιουσίαν του, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς δυστυχίες πού προκαλοῦσε μ' αὐτὸ τοὺς ἄλλους. Ἦταν ἰδιοκτῆτης ἐνὸς ἐργοστασίου ἐκρηκτικῶν ὑλῶν πού κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου ἐργαζό-

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΙΑ ΝΤΑΓΚΟΒΕΡ

ΚΟΝΡΑΤ ΦΑΪΤ

ΛΙΑΝΑ ΧΑΪΝΤ

'Εσθήρ.

Μισέλ Σέλλεμπεργκ.

Μισέλ Σέλλεμπεργκ.

Ρετζίνα.

πὺς τὸν ἐθόμιζε περισσότερο ἢ τὸν γραμματεὺς του ὁ Βέντζελ τὸν ἔκανε νὰ περιμένῃ ἕνα τέταρτο, ἐπειδὴ εἶχε καθυστέρησιν στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς κοιτάζοντας τὴν ἐπιστολήν της. Ὁ Ρωσέιζεν, χωρὶς νὰ τὸν ἀφῆσει νὰ δικαιολογηθῇ, τὸν ἀπέλυσε ἀμέσως.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ τοῦ Μισέλ, αὐτὸς ὑπέβαλε αὐτοστιγμὴ τὴν παροχήν της. Ντροπὴν ἔπαιε νὰ νὰ ὑπηρετῇ ἕναν ἀνθρώπον σὺν τὸν Ρωσέιζεν καὶ δὲν ἤθελε νὰ θυσιάζῃ στὸ ἔξῃς τὶς δυνάμεις του καὶ τὴ μόρφωσίν του σ' ἕνα ἐργο καταστρεπτικόν. Εἶχε καὶ αὐτὸς κάποια περιουσία καὶ ἐπειδὴ αἰσθάνονταν τὴ φιλανθρωπία ὡς καθήκον του, ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀφιερῶσιν μαζί με τὶς δυνάμεις του στὸ πῶς νὰ λυγιστῇ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία πού ἀπὸ τόσο κοντὰ τὴν εἶχε δῇ.

Θὰ ἔκανε συνεισφορὰς γιὰ τοὺς ἀνέργους ἐργάτες καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἐπανορθώσῃ ὅσο μπορούσε τὸ κακὸ πού τοὺς εἶχαν κάνει ἀνθρώποι σὺν τὸ Ρωσέιζεν.

Παρ' ὅλη τὴν ἡθικὴ ἀβυσσο πού τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τοῦ, ὁ Μισέλ ἀγαποῦσε τὸν Βέντζελ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν συνεταιρισθῇ στὰ σχέδιά του καὶ νὰ τρυφερᾶν τὴν καρδιά του. Μὰ ὁ Βέντζελ δὲν μπορούσε νὰ τὸν κατὰλόβῃ. Εἰρωνεύθηκε τὸν ἀνθρωπισμὸν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ χωρίστηκε ἀπ' αὐτόν. Αὐτὸ πού ἤθελε αὐτὸς ἦταν ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δύναμις. Εἶχε μᾶλλον ἀρετὰ ἀπ' τὸν πρῶτον προσηλασμένον του, ὅστε νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ τ' ἀποκοῦσε.

Ἡ τύχη, πράγματι, τοῦ χαμογελοῦσε. Ἀφ' οὗ ἔρχτηκε μετ' ὁρμῆς σὲς χρηματιστηριακὰς ἐπιχειρήσεις, γίνθηκε σὲ λίγο ἕνας σπουδαῖος χρηματιστὴς καὶ κατόπιν μὴ πραγματικὴ οἰκονομικὴ δύναμις. Ὡς τότε ἐλάττωε τὸν ἐλπίαν πού εἶχε ἀπασχολῆσαι στὴ ζωὴν του, ἀφοῦ ἴδον πῶς θ' ἀποκτήσῃ περιουσία συλλογίζονταν. Μὰ τώρα πού εἶχε γίνῃ πλοῦσιος, ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ καὶ τὴ ζωὴν.

Μιά μέρα, καθὼς παρακολουθοῦσε ἀνέκδοτον πλειστηριασμὸν σπανίων ἀντικειμένων, τὸν ὁποῖον εἶχε γίνῃ συλλέκτης, παρτήθηκε μιά νέα πού ἡ ἐκδήλῃ τῆς ὁμορφίας τὸν ἐγοήτευσε ἀμέσως. Ἦταν μιά μι-

πὺς τὸν ἐθόμιζε περισ-

σσότερο ἢ τὸν γραμ-

ματεὺς του ὁ Βέντζελ τὸν

ἔκανε νὰ περιμένῃ ἕνα τέ-

ταρτο, ἐπειδὴ εἶχε καθυ-

στερήσιν στὸν τόπο τῆς

καταστροφῆς κοιτάζον-

τας τὴν ἐπιστολήν της. Ὁ Ρωσέιζεν, χωρὶς νὰ

τὸν ἀφῆσει νὰ δικαιολογηθῇ, τὸν ἀπέλυσε

ἀμέσως.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ τοῦ Μισέλ, αὐτὸς

ὑπέβαλε αὐτοστιγμὴ τὴν παροχήν της.

Ντροπὴν ἔπαιε νὰ νὰ ὑπηρετῇ ἕναν ἀνθρώπον

σὺν τὸν Ρωσέιζεν καὶ δὲν ἤθελε νὰ θυσιάζῃ

στὸ ἔξῃς τὶς δυνάμεις του καὶ τὴ μόρφωσίν

του σ' ἕνα ἐργο καταστρεπτικόν. Εἶχε καὶ αὐ-

τὸς κάποια περιουσία καὶ ἐπειδὴ αἰσθάνονταν

τὴ φιλανθρωπία ὡς καθήκον του, ἀποφάσισε

νὰ τὴν ἀφιερῶσιν μαζί με τὶς δυνάμεις του

στὸ πῶς νὰ λυγιστῇ τὴν ἀνθρώπινη δυστυ-

χία πού ἀπὸ τόσο κοντὰ τὴν εἶχε δῇ.

Θὰ ἔκανε συνεισφορὰς γιὰ τοὺς ἀνέργους

ἐργάτες καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἐπανορθώ-

σῇ ὅσο μπορούσε τὸ κακὸ πού τοὺς εἶχαν

κάνει ἀνθρώποι σὺν τὸ Ρωσέιζεν.

Παρ' ὅλη τὴν ἡθικὴ ἀβυσσο πού τὸν

ἐχώριζε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τοῦ, ὁ Μισέλ

ἀγαποῦσε τὸν Βέντζελ καὶ προσπαθοῦσε

νὰ τὸν συνεταιρισθῇ στὰ σχέδιά του καὶ

νὰ τρυφερᾶν τὴν καρδιά του. Μὰ ὁ Βέν-

τζελ δὲν μπορούσε νὰ τὸν κατὰλόβῃ.

Εἰρωνεύθηκε τὸν ἀνθρωπισμὸν τοῦ ἀδελ-

φοῦ του καὶ χωρίστηκε ἀπ' αὐτόν. Αὐτὸ

πού ἤθελε αὐτὸς ἦταν ὁ πλοῦτος καὶ ἡ

δύναμις. Εἶχε μᾶλλον ἀρετὰ ἀπ' τὸν

πρῶτον προσηλασμένον του, ὅστε νὰ

εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ τ' ἀποκοῦσε.

Ἡ τύχη, πράγματι, τοῦ χαμογελοῦσε.

Ἀφ' οὗ ἔρχτηκε μετ' ὁρμῆς σὲς

χρηματιστηριακὰς ἐπιχειρήσεις, γίνθηκε

σὲ λίγο ἕνας σπουδαῖος χρηματιστὴς καὶ

κατόπιν μὴ πραγματικὴ οἰκονομικὴ δύνα-

μις. Ὡς τότε ἐλάττωε τὸν ἐλπίαν πού

εἶχε ἀπασχολῆσαι στὴ ζωὴν του, ἀφοῦ

ἴδον πῶς θ' ἀποκτήσῃ περιουσία συλλογι-

ζονταν. Μὰ τώρα πού εἶχε γίνῃ πλοῦσι-

ος, ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ καὶ τὴ ζωὴν.

Μιά μέρα, καθὼς παρακολουθοῦσε

ἀνέκδοτον πλειστηριασμὸν σπανίων

ἀντικειμένων, τὸν ὁποῖον εἶχε γίνῃ συ-

λλέκτης, παρτήθηκε μιά νέα πού ἡ ἐκ-

δήλῃ τῆς ὁμορφίας τὸν ἐγοήτευσε ἀμέ-

σως. Ἦταν μιά μι-

Μιά μέρα ὁ Βέντζελ εἶδε μιά νέα, τῆς ὁποίας ἡ ἐκδήλῃ τῆς ὁμορφίας τὸν ἐγοήτευσε ἀμέσως.

τανε ἀκατάπαυστα.

Ὁ Ρωσέιζεν εἶχε κοντὰ του ὡς κυριωτέρους τοὺς ὑπαλλήλους τοὺς δύο ἀδελφοὺς Σέλλεμπεργκ, τὸν Βέντζελ καὶ τὸν Μισέλ. Ὁ Βέντζελ ἦταν ἕνας ἀφοριστὴς μετ' ἡλικίας ἀδυσώπητη, ἐντελὸς ἄξιος νὰ ὑπηρετῇ ὡς γραμματεὺς τὸ Ρωσέιζεν, ἀπ' τὸν ὁποῖον, φυσικὰ, λάβαινε μαθήματα πού δὲ συντελοῦσαν καθόλου στὴ βελτίωσιν τοῦ χαρακτῆρος του. Ὁ Μισέλ ἀπεναντίας ἦταν μεγαλόκαρδος καὶ φιλόανθρωπος. Ἦταν μηχανικός καὶ ζοῦσε προπάντων ἀνάμεσα στυλ ἐργάτες τοὺς ὁποῖους βοήθαγε ὅσο μπορούσε πρὸς τὸν πλοῦτον. Ἦξερε ποιοὺς κινδύνους διέτρεχαν μετ' ἐκρηκτικὰς ὑλῆς καὶ τοὺς ἐξόριζε νὰ εἶνε προσεκτικοί.

Ὡστόσο, ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει, μιά μέρα ἕνα μηχανήμα ἀνετινάχθη καὶ τὸ ἐργοστάσιον ὁλοκληρῶς σωρεύθηκε σ' ἐρείπια. Ἡ ἐκρηκτικὴ αὐτὴ στοιχίσε τὴ ζωὴ 200 ἐργατῶν.

Ὁ Μισέλ ἦταν καταλυημένος γι' αὐτό. Τὸν εἶχε κάνει δὲ ἕνα φρενὼν ἡ στάσις τοῦ Ρωσέιζεν, ὁ ὁποῖος δέχτηκε τὴν εἰδηση τῆς καταστροφῆς μετ' ἡμετέρας ἀταραξίας. Τὴν ἐνδιέφερε αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος τῶν θυμάτων, ἀφοῦ τὸ ἐργοστάσιόν του ἦταν ἀσφαλισμένο ἀντὶ πέντε ἑκατομμυρίων! Ἐκεῖνο

Ἡ Ρετζίνα, ἡ ὁποία σκεπτόταν ὅτι ὁ Βέντζελ θὰ μπορούσε νὰ τὴ βοηθήσῃ, τὸν δέχτηκε μετ' ὁρμῆς καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ ἐρωτοτροπῇ μαζί της.

Ἡ 'Εσθήρ, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε τὸν Βέντζελ, ἔγινε φίλη καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἀσχέτησε τὸν γαμὸν τὸν ἀγάπησε.

χοῦλα θεατρίνα πού λεγόταν Ρετζίνα Φλοριάν.

Ἡ τύχη τῶν ἄλλων ὅσο αὐτὴν νύνη ἀρραβωνιασμένη μετ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πρῶτους ὑπαλλήλους τοῦ γέρου Ρωσέιζεν, μετ' ὁ Ζωρὴ Βεϊντεμπαχ, ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχε τραυματισθῇ σοβαρὰ στὴν ἐκρηκτικὴ. Ὁ Ζωρὴ Βεϊντεμπαχ, ὁ ὁποῖος ἦταν προσαρμόνιος ἀνίκανος νὰ ἐργασθῇ λόγῳ τῶν τραυματισμῶν του καὶ δὲν εἶχε κανένα πόρο, μονάχη τὴ Ρετζίνα εἶχε στὸν κόσμο, τὴν ὁποία ἐλάττωε καὶ γιὰ τὴν ὁποία ἤλπιζε νὰ γίνῃ καλὰ.

Πράγματι ὅμως καὶ αὐτὴ τοῦ ἦταν πάντοτε πιστὴ καὶ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα ὄνειρόν: νὰ γίνῃ τὸ γρηγορώτερον μιά μεγάλη ἡθοποιὸς γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀνδρα πού ἀγαποῦσε.

Σκέφθηκε ὅτι γιὰ τὴν πραγματοποίησην τοῦ σκοποῦ τῆς, θὰ μπορούσε νὰ τὴ βοηθήσῃ ὁ Βέντζελ, ὁ ὁποῖος δὲν τῆς χάριζε τὸ πῶς του ἀρέσει. Γι' αὐτὸ τὸν δέχτηκε μετ' ὁρμῆς καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ ἐρωτοτροπῇ μαζί της. Ἐκεῖνο πού ἤθελε ἀπ' αὐτόν ἦταν νὰ

τὴ συστήσῃ καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, μὰ ὁ Βέντζελ δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού δίνουν κατὰ χωρὶς ἀντάλλαγμα καὶ ἄρχισε ἀμέσως τὴν διαπραγματεύσει.

Ἡ Ρετζίνα Φλοριάν ἦταν ἀδύνατη καὶ, σπρωγμένη ἀπ' τὴν ἀνάγκη, ὑπέκυψε σιγά-σιγά σ' αὐτόν, ἐγίνε φίλη καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἀσχέτησε τὸν γαμὸν τὸν ἀγάπησε.

Ὁ δυστυχισμένος Ζωρὴ Βεϊντεμπαχ τὰ ἔμαθε αὐτὰ καὶ, ἀπελπισμένος, κατέφυγε στὸ Μισέλ Σέλλεμπεργκ, ὁ ὁποῖος τὸν δέχτηκε εὐχαρίστως στὸ συνοικισμὸ πού εἶχε κάνει γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν δυστυχισμένων.

Ἡ Ρετζίνα Φλοριάν ἀλλοστὲ δὲν ἀπόλαυσε καὶ πάλι τοὺς καρπούς τοῦ σφάλματός της. Ὁ Βέντζελ τὴν βαρύνθηκε γρήγορα γιὰ τὴν ἄλλη γυναῖκα τὸν εἶχε γοητεύσει. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἦταν ἡ 'Εσθήρ, ἡ κόρη τοῦ Ρωσέιζεν. Μὰ ἡ καρδιά τῆς 'Εσθῆρ δὲν ἦταν ἐλεύθερη: ἀγαποῦσε ἕνα τυχοδιώκτη Καζίν-σιν πού τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ τὴν παντρεθῇ καὶ ὁ ὁποῖος περιμένοντας τὴν συγκατάθεσιν τοῦ γέρου Ρωσέιζεν ἀρνιόταν νὰ δώσῃ, ζοῦσε ἀπ' τὰ λεπτὰ πού τοῦ ἔδινε αὐτὴ.

Ἦταν ἕνας ἀνθρώπος πού ἀγαποῦσε τὴν καὶνέλειαν, τὴν σπατάλη, καὶ τὴν καλοζοῖα, τόσο περισσότερο μάλιστα γιὰ τὸν ἕνα αὐτὸς πού πληρώνει. Κάθε φορὰ πού ἡ 'Εσθήρ ἀρνιόταν ὅτι τῆς ζητοῦσαν, τὴν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τὴν ἐγκαταλείψει καὶ ἡ δυστυχισμένη ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστοῦ. Εἶχε πούλησει τὰ κοσμήματά της καὶ ἔδωκε τὰ ὅρια πράγματά της καὶ, μὴ μπορῶντας νὰ πετύχῃ τίποτε ἀπὸ τὸν ἀκαμπτο πατέρα της, δανειζόταν ἀπὸ φίλους.

Παρ' ὅλη τὴν θυσίαν τῆς 'Εσθῆρ, ὁ Καζίνσιν δὲν ἔμενε ποτὲ ἱκανοποιημένος. Μετ' ὅλη τὴν πῶν ἔκανε, μετ' ὅλη τὴν χαροποιεῖα τὰ χρήματα ἐφύγαν ἀπὸ τὸν γαμὸν ἀπ' τὰ χέρια του. Ἐνα καλὸ πρῶτ' ὅμως, πειζόμενος ἀπὸ κάποιο δανειστήν του, ὑπέγραψε μιά συνάλλαγματικὴν ἐν ὀνόματι τῆς 'Εσθῆρ. Τὸ πῶν ἦταν σημαντικὸ καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐξουλιχθεῖς ἡ 'Εσθήρ δὲν μπορούσε νὰ τὸ πληρώσῃ. Τὸ σκάνδαλον ἦταν ἀναπόρριπτον.

Τότε ἀκριβῶς παρουσιάστηκε ὁ Βέντζελ. Ἡ 'Εσθήρ ἦταν πολὺ ὠραία καὶ αὐτὸς τὴν ἐπιθυμοῦσε πολὺ. Εἶχε κατορθώσει νὰ γίνῃ ἐνήμερος τῆς καταστάσεως στὴν ὁποία βρισκόταν τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλῆγμα. Ἦξερε ὅτι αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ τὴ σώσῃ.

Ἀρχισε τότε ἕνα ἐρωτικὸς ἐμβασιμὸς γιὰ τὴν ἑσθῆρ. Ὁ Βέντζελ θὰ ἐπλήρωνε ἑαυτὸν ὅσο: νὰ δεχθῇ ἡ νέα νὰ γίνῃ σύζυγός του.

Ἡ δυστυχισμένη ἀναγκάζεται νὰ δεχθῇ. Οἱ ἀρραβῶνες τῆς μετ' ὁ Βέντζελ (τὸν ὁποῖον ὁ πατέρας της τώρα πού ἦταν πλούσιος δέχτηκε μετ' ἄνυχτες ἀγκάλες) γι-

νήκαν ἐπισήμως. Μὰ ἀπὸ τὶς πρώτες πού ἔμαθαν αὐτὴ τὴν εἰδηση ἦταν ἡ Ρετζίνα, ἡ ὁποία δὲν μπορούσε νὰ ξεχάσῃ τὸ Βέντζελ. Ἀκούσας ἕνα πολὺ συμφέρον συμβόλαιον μ' ἕνα μεγάλο παρυσινὸν θέατρο καὶ ἔτρεξε εἰς καταδιώξιν τοῦ παλατιοῦ τῆς φίλου. Ἐφτασε στὸ Βερολίνο μετ' ἄγρια κρίση ἐρωτικοῦ παροξυσμοῦ, ἰκανὴ γιὰ ὅλα.

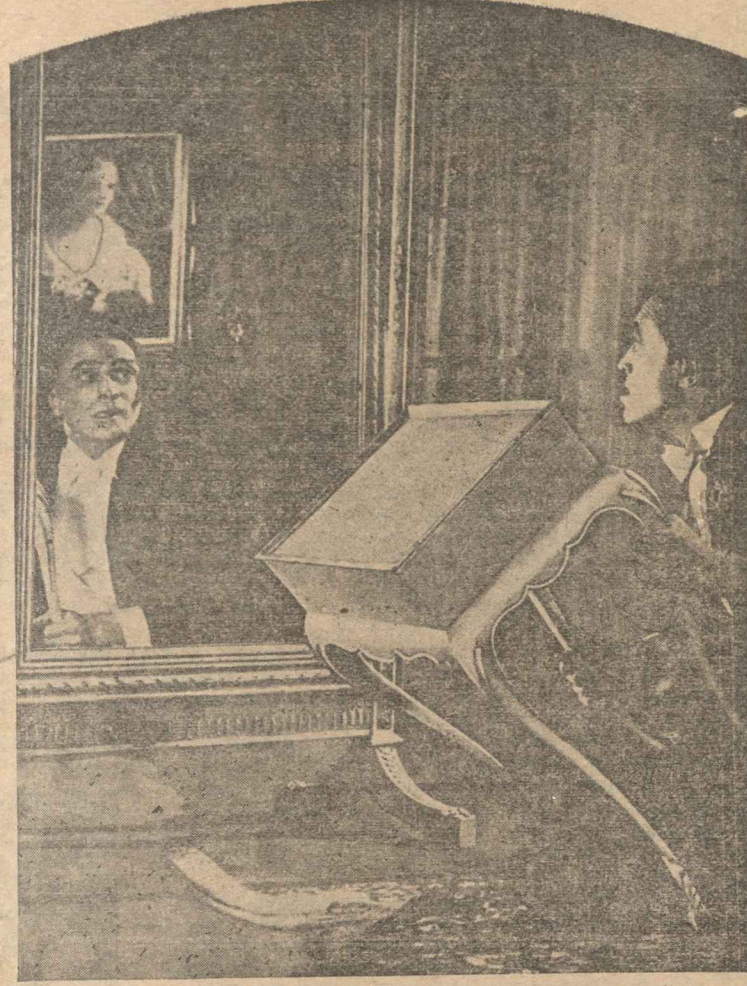
Φυσικὰ, ὁ Βέντζελ ἀρνήθηκε νὰ τὴν δεχθῇ. Τῆς ἔστειλε γιὰ νὰ τὴν καθήσυχαι τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μισέλ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν σπύτι του προσπαθώντας νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸ ἐργὸν του καὶ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ κάποια χρηματικὴ ἐνίσχυση.

Ὁ Μισέλ εὐσπλαχνίστηκε τὴν νέα. Εἶδε ὅτι διήρχετο μιά ἐρωτικὴ κρίση ἀπ' αὐτὴς κατὰ τὶς ὁποῖες παιεὶ νὰ λειτουργῇ ἡ λογικὴ. Ἰκέτευσεν τὸν ἀδελφόν του νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὴ Ρετζίνα, τοῦ ὁτέδειξε τὶς εὐθύνες του, τὸν εἰδοποίησε ὅτι ἡ Ρετζίνα ἦθ' ὁκοινοῦνταν ἡ θὰ τὸν σκότωνε τὸν ἴδιον ἂν δὲν ἀπεφάσιζε νὰ φερθῇ πρὸς αὐτὴν μ' ἕνα τρόπο πρὸς εὐγενισμόν. Ὁ Βέντζελ ὅμως ἔβλεπε τοὺς δόμους του. Αὐτὸς δὲν ἤξερε ἄλλα δρόμους ἀπὸ τὰ δρόματά τοῦ.

Ἀρνήθηκε νὰ διαλύσῃ τοὺς ἀρραβῶνες του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ Ρετζίνα. Τότε ἐκέλευν, θέλοντας νὰ τὸν δῇ γιὰ τελευταία φορὰ ἐμπνεῖσιν σπύτι του, ὅπου τὸν εὐρήκε γονατισμένον μπροστὰ στὴν 'Εσθήρ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἐκράτηθηκε πιά, εἶχε τρελλαθῇ καὶ μέσα στὴν ἀπελπισίαν της, ἔτρεξε σὺν παρὰθυρὸν καὶ γκρεμίστηκε κάτω στὸ γενό.

Τὴν εὐρήκεν κατόπιν βαρεῖα πληγωμένη, σχεδὸν ἐτοιμὸν ἀνάστη, καὶ ὁ Μισέλ τὴν ἐπῆρε στὸν συνοικισμὸν του, ὅπου ἔναρθηκε τὸν παλιν

Μ' ἕνα μικρὸν ἐπιπλοὶν στὰ χέρια ὥρμησε καὶ ἔκανε κομμάτια τὸν καθρέφτη.

τῆς φίλου Ζωρὴ. Μέσα στὴν τρυφερότητά του, ἀρχίζει νὰ συνέχευται καὶ νὰ ἀπεχθάνεται τὸν ἀνθρώπον ὁ ὁποῖος τῆς κατέστρεψε τὴ ζωὴ. Ἀποφάσισε νὰ παντρεθῇ τὸν παλιν ὅτι ἀρραβωνιαστικὸν καὶ πάλιν στὸν καλὸ Μισέλ νὰ ἐναρμόνισον οἱ δύο τοὺς μὴ εἰρηνικὴ καὶ γλυκερὰ ζωὴ.

Ὁ Βέντζελ, ἄλλοστὲ, ὁ ὁποῖος ἐντομῶν γίνθηκε σύζυγός της: Ἐσθήρ, ἀρχισε νὰ τιμωρεῖται. Καταλάβαινε ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν μισεῖ. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἔξακρόβωσε ὅτι ἡ 'Εσθήρ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ παράφορα τὸν Καζίνσιν.

Ὡστόσο, ἀπὸ μιά τρομερὴ σκηνὴ καὶ τῆς, ὁ Βέντζελ κατελήφθη ἀπὸ μιά κρίση μανίας. Κρατώντας τὸ χεὶρ τοῦ ἕνα μικροῦ ἐπιπλοῦ, ὥρμησε ἐστρελλόμενος, σ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη ὅπου ἔβλεπε τὴν εἰκόναν τοῦ ἀπαισίου καὶ τὸν ἔκανε κομμάτια.

Ἡ 'Εσθήρ τρέμοντας παρακολουθοῦσε τὴν ταινίαν τοῦ. Τὰ βλέμματα τὸν ἔαυον σιγῆς τὸ δικὸν της: Αὐτὴ ἡ γυναῖκα πού ἦταν δική του, πού τὸν μισοῦσε καὶ ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλον, δὲν ἔκρησε νὰ ζήσῃ. Ὁρμησε καὶ τὴν ἐκτενέ.

Μετὰ τὸ ἐγκλήματ' αὐτὸ σφαιρίστηκε πάλιν στὸ πτώμα της, ὅπου ὁ γέρος Ρωσέιζεν τὸν βοήκε ἐντελὸς τρελλόν.

Καὶ ἐνὸς τὰ θυμάτά του, εἶχε ἐναρμόνιστὴν τὴν εὐτυχία τους, ὁ Βέντζελ μετετρέθη σ' ἕνα φρενοκομεῖον ὅπου καὶ πέθανε.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ

ΤΟΝ „ΜΠΑΛΑΟΟ!“

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ. Μυθιστόρημα τρόμου καὶ φόβου πού θὰ σᾶς συναρπάσῃ, θὰ σᾶς συγκινήσῃ καὶ θὰ σᾶς γοητεύσῃ.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΕΧΟΣ

Ἦταν γονατιστὸς πλάι στὸ πτώμα τῆς γυναίκας πού εἶχε ἀγαπήσει καὶ τὴν ὁποία εἶχε σπαραχθῇ.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

(Ο Ρομπέρ Ζυμελέν, 35 χρόνων, είχε πλούσιες εισοδηματίας, που είχε τη μανία να κάνει συλλογές παλιών επίπλων και κομμοεργημάτων. Νομίζει ότι κανείς δεν μπορεί να τον γελάσει στις αγορές του αυτές, ότι φρονίζει αξίας πράγματα πάμφθηνα. Το πρωί αυτό διάβασε στην εφημερίδα την ακόλουθη αγγελία.)

«Είς την δόδον Φεζαντερί 285 λόγω οικογενειακών διευκρινισμάτων πωλούνται θαυμάσια άρχαία επίπλα, περίφημοι τόπτες και σπάνια κομμοεργήματα. Απευθυνθέντες εντός τριών ημερών εις την κυρίαν ντε Γκερβίλ. Μεσίται αποκλείονται.»

Κατόπιν αυτού έστρεψε ο Ζυμελέν στο σπίτι της δόδον Φεζαντερί αριθ. 285. Τον δόχησαν σ' ένα σαλόνι. Άκουσε πρώτα μία γυναίκα φωνή που έμιλάσε κάτι παιδιά που συζητούσαν και ύστερα άμέσως φάνηκε μία ώραιότατη γυναίκα ντυμένη μισοπένδυμα. Τό σοβαρό της ντύσιμο έρχόταν σε αντίθεση με τα χρυσά μαλλιά της και τα παράξενα μάτια της.)

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Ή κυρία ντε Γκερβίλ;
Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ, (με απαλή φωνή, σε χάρη). — Έγώ είμαι, κύριε.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Διάβασα στις εφημερίδες, ότι θα έπιθυμούσατε να ξεκάνετε μερικά επίπλα.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ, (μελαγχολικά). — Ναί... Σκληρές περιστάσεις με αναγκάζουν... (Με έμπορικό ύφος). *Όσα είναι εδώ μέσα τα πουλώ. *Αν σάς άρση κάτι θα σάς τό άφίσηω σ' όποιάδήποτε τιμή.

ΖΥΜΕΛΕΝ, (κιντάει τό σαλόνι που είχε φορτωμένο πράγματα σαν κατάστημα). — Διάβολε! Έδώ βλέπω εινε γεμάτο.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Είχα μανία να κάνω συλλογή από παλιά πράγματα.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — *Ό! *Ό! Δεν εινε δά κι' όλα παλαιά... *Επιτρέψατέ μου όμως να σάς συστηθώ, κυρία. Είμαι ο κ. Ρομπέρ Ζυμελέν (τονίζοντας τη φράση) ο γνωστότατος ερασιτέχνης.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — *Α! χαίρω πολύ, κύριε.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Θέλω να πώ, ότι δεν εινε εύκολο να με κάνετε να πάσω κάτι καινούριο για πώλη. Λόγου χάριν αυτή ή κονσόλα με τό χρυσωμένο ξύλο...

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ, (ζωηρά). — Ναί, ναί, ω! ξέρω, δεν εινε παρά μίμησης.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Αυτή εδώ ή σιφονιέρα...

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Κι' αυτή.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — *Εκείνη εκεί ή βιτρίνα Λουδοβίκου 16ου, επίσης. *Ωραίες απομιμήσεις, δε λέω, αλλά πάντως απομιμήσεις... (Κιντάει ένα μπαγιού). *Α! να κάτι πολύ καλό.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Πώς φαίνεται ο λεπτός γνώστης! Με μία ματιά ξεχωρίζατε άμέσως τό μοναδικό πράγμα.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Μοναδικό, δυστυχώς, γιατί αν είχατε άλλο ένα τέτοιο μπαγιού θα ήταν ό,τι χρειαζόμουν για να γονίω ένα καινούριο σαλόνι που κάνω.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ, (με χαμόγελο). — Μα έχω ένα όμοιο άκριβος στο άπάνω πάτωμα.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Δεν εινε δυνατόν!... *Α! μ' αυτό εινε εξαιρετική τύχη!

(Τόν δόχησε στο άπάνω πάτωμα. Περιοήν τρία—τέσσερα δωμάτια γεμάτα επίπλα όπως και τό σαλόνι.)

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Τι επίπλα, να πάω ή όργή! τι επίπλα!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Καί έχω άλλα τόσα στ' άλλα δύο πατώματα.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Παράξενο πράγμα! (*Εξετάζει τό μπαγιού Νο. 2). *Ό! τί άπίστευτη όμοιότης! (*Αρχίζει να δυσιטיή.) Τάχετε αγοράσει αλήθεια, κυρία, όλα αυτά τα επίπλα;

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ, (με άξιοπρέπεια). — *Αλλά, κύριε, δεν επιτρέπω να ύποπτεύετε... Ξεχνάτε πώς βρίσκεστε σπίτι μιας γυναίκας...

ΖΥΜΕΛΕΝ, (την διακόπτει). — Μιάς πολύ ώραιας γυναίκας μάστα... εινε αλήθεια δίκη... *Η φράσις μου ήταν άκατάλληλη. *Αλλά όσο κι' αυτή την ιστορία και πρό παντός όσο κι' τό επάγγελμά σας καλύτερα θα κάνετε αν μου τό έλέγατε απ' την αρχή... Θά σάς άκουγα φιλικώς... Μου είσατε πολύ συμπαθητική.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Μα τί φαντάζεστε, Κύριε;

ΖΥΜΕΛΕΝ. — *Αν δεν θέλετε να μου τό πείτε σεις, θα ζητήσω πληροφορίες από τό φίλο μου τόν άστυνόμο Κλαπιέ. Αυτός παίζει στα δάχτυλά του όλο τό Παρίσι.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ, (συγκινητικά). — *Ό! Κύριε, δεν θα τό κάνετε αυτό. Δεν κάνω κανένα κακό... Ναί... δεν είμαι και έντελώς εν τάξει. *Η αλήθεια εινε πως δεν είμαι ιδιοκτήτρια εδώ.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Τό κατάλαβα! είσατε μόνον αποθηκάριος και μεσίτης...

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — *Αχ! ναί! *Αλλά δε θέλω να σχηματίσετε κακήν ιδέα για μένα. *Αφού σάς έμπιστεύθηκα αυτό τό μυστικό θέλω να τελειώσω την έξομολόγησή μου, γιατί αισθάνομαι... (δακρύζει), αισθάνομαι ότι έχετε καρδιά και άντίληψη για να καταλαβαίνετε τις δυστυχίες.

ΖΥΜΕΛΕΝ, (συγκινημένος). — *Ασφαλώς!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — *Η δική μου άτυχία ήταν φοβερή. *Α-

νήκα σε μία πολύ μεγάλη οικογένεια, παντρεύτηκα έναν άναντα αξιοματικό, τό συνταγματάρχη Μασικούλ... που έδοξάστη στις επεχειρήσεις της Κεντρικής *Αφρικής...

ΖΥΜΕΛΕΝ, (άναζητάει στη μνήμη του). — Μασικούλ! Μασικούλ! Μου ραίνεται πως τό έχω άκούσει αυτό τό όνομα!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — *Ό! φυσικά. Εινε τόσο γνωστό... *Υπήρξε πλούσιος και εύτυχης, μα κατόπιν έχασα διά μιας τό πάντα. *Ο συνταγματάρχης, θύμα του καθήκοντος πέθανε από πυρετός. *Εμείνα χήρα, έρημη στον κόσμο, χωρίς καμιά βοήθεια από πουθενά και με τό δύο παιδάκια μου να τό αναθρέψω...

ΖΥΜΕΛΕΝ, (που ή συγκίνησις του όλο και μεγαλώνει). — Κακομοιρα μικρά! Θά εινε αυτά που άκουσα όταν ήρθα.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Ναί, Κύριε. Χωρίς αυτά, δεν θα είχα τό κουράγιο να παλέψω, αλλά προς χάριν τους έπρεπε να τήσω, να έργαστώ!... *Η έντιμότης μου και ή παλαιά κοινωνική μου θέσις με έκαναν να άποραίσω να κάνω την εργασία αυτή... (Με πάθος). Για τό παιδάκια μου, για τόν έαυτό μου, για ή μνήμη του ένδόξου συζύγου μου, προτιμώ καλύτερα να βγάζω σε τό φρούμας παρά να βουτηχτώ μέσα στην άτιμία και τό δνειδος!

ΖΥΜΕΛΕΝ, (ταραγμένος). — *Έχετε δίκη... Εύγενική διαγωγή.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Συγχωρησατέ με, κύριε... Δεν ήμνα γιατί παρεσύρθη να σάς πω πράγματα που ως τώρα σε κανένα δεν είχα έμπιστευθή.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Μήν τό μετανιώσετε!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ, (ακουπίζει τό μάτι της). — *Όταν έχω κανείς πολύ ύποφέρει, δεν εινε πιά κύριος τών νευρών του και άρσι να νοιώση κοντά του ή θερμή μιάς αλήτινης συμπάθειας, όπως ή δική σας...

ΖΥΜΕΛΕΝ, (με ζωηρότητα). — Ναί, ναί, κι' αυτό μπορείτε να είσατε βεβαία.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ, (Σκύβει λίγο το κεφάλι της προς τόν όμο του Ζυμελέν). — Συγχωρήστε με... πως ζαλιστήκα... Νά, έτσι χωρις να τό θέλω... *Όταν έννοιωσα να με περιβάλλη κάποια τρυφερότητα.

ΖΥΜΕΛΕΝ, (με ένθουσιασμό). — Σε μένα δά βοήθη έναν άληθινό φίλο. Μ' άρέσει πάντα να βοηθάω όσους άγωνίζονται έναντιόν της άδικίας της τύχης... Και για μένα θα είσατε πάντα ή κυρία Μασικούλ.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Τι καλός που είσατε!... (με ναι πως μόλις άντελαρβάνεται ότι άκουμάει άπάνω του).

*Ό! είμαι συγχιμένη...

ΖΥΜΕΛΕΝ. — *Όχι, μείνατε... μείνατε λίγο!...Νά ήσυχάσετε... να στεγνώσουν πρώτα τό όρώα σας μάτια...

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Πώς ξερετε σε κάθε περίπτωση τί λόγια χρειάζονται!

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Ξέρω καλά τί ζωή!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Καί την καρδιά της γυναίκας!

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Την καρδιά ναί! καλύτερα κι' από ένα παλιό επίπλο! Νά έτσι!... (Μισοκλείοντας ή φιλάει στο στόμα). Είσατε γλυκύτατη!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ, (ογκώνεται άγανακτισμένη). — *Ό! Κύριε... Κύριε; Σείς;... Νά έπωφεληθήτε έτσι επειδή είμαι άδύνατη, άοκλη, άνυπεράσπιστη!... Καί μάλιστα έπειτα δά' όπ' σάς είλα!

ΖΥΜΕΛΕΝ, (χαμένος). — Ναί, ήταν άνήθικο! ήταν κανόνης... Δεν ξέρω πως τό έκανα.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Δυό βήματα απ' τό παιδάκι μου!...

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Είχα χάσει τό κεφάλι μου, συγγνώμη! Σας παρακαλώ!... Άκούστε, ναί, στείλετέ μου αυτά τό δύο μπαγιού... σ' όποιάδήποτε τιμή.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — *Υστερα από ό,τι συνέβη θα νομίζετε ότι...

ΖΥΜΕΛΕΝ. — *Όχι, όχι, σάς παρακαλώ!... Φταίω εγώ αν ό πόνος σας κι' ή όμορφιά σας μ' έτάραξαν τόσο; Σας ύπόσχομαι όμως ότι αυτό δεν θα ξαναγίνη ποτέ.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Έχω τό λόγο σας;

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Ναί! (*Σηκώνεται). Στείλτε μου κι' αυτές τις δυό καρέκλες, τόν καθρέφτη και ή σιφονιέρα... Μου χρειάζονται όλα αυτά. Καί τό γραφείο επίσης. *Αλλά δά ξαναάρθω αχού για τό γραφείο, αν τό επιτρέπετε... Θά φέρω παιδάκια στα μικρά σας...

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΛ. — Δέχομαι, προς χάριν τών μικρών...

(Σε δυό μήνες ό άστυνομικός κύριος Κλαπιέ, ό φίλος του Ζυμελέν, περνώντας μία μέρα από τό σπίτι του Ζυμελέν μπαίνει να τόν χαιρετήσει. Έχουν καιρό να ιδωθούν. Ένω κουβεντιάζουν, ό Κλαπιέ κιντάει με έκπληξη γύρω του).

Κλαπιέ. — Μορε τί εινε τούτα εδώ μέσα! *Εσύ ένας «ελεύθερος» που δεν έμάζεψες παρά όρώα πράγματα, πως τόπαιες και φορτώθηκες όλες αυτές τις άήθεις;

ΖΥΜΕΛΕΝ, (με έκσταση). — *Α! αγαπητέ μου... *Ολόκληρο μυθιστόρημα! Φαντάσου πως ή τύχη τόφερε να γνωρίσω μία ύπόψη

ΛΙΓΑ ΑΠ' ΟΛΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ

Κάποιος γάλλος σοφός πήγε τελευταίως στας Ίνδιες για να πειστή με τό ίδια του τό μάτια για τό θαύματα που κάνουν οι φακίροι. Προσέλασε άμέσως στη σηνή του ένα φακίρη και τόν παρακάλεσε να κάνει μπροστά του, αντί άδροτάτης άμοιβής, κανένα πείραμα. *Ο φακίρης έφυγε και έαναγύρισε σε λίγο φέροντας μαζί του μία γλάστρα μ' ένα μικρό λουλούδι, του οποίου τό φύλλα μόλις φάνοιταν πάνω απ' τό χώμα. *Έβαλε τότε ή γλάστρα άνάμεσα σε δυό καρέκλες και ύστερα άπλωσε από πάνω της ένα μακρύ σεντόνι. Καί άπαθέστατος, άνέβηκε και σάκθηκε όρθιος πάνω στο σεντόνι!... *Ο γάλλος σοφός, τόν παρακολουθούσε με κατάπληξη, και δεν πίστευε στα μάτια του. *Όσοσό ο φακίρης έξακολουθούσε να στέκεται άνήντως πάνω στο σεντόνι, όμοιος με μπροντζινο άγαλμα. *Η ώρα περνούσε και ό ίδιος άρχισε να στάζει απ' τό μέτωπο και τούς ώμους του ίνδοθ θάνατοποιού. *Άξαφνα τό χερί του ψιθύριζαν κάτι, και άμέσως έαναπήρε την προτέραν του άνυψίαν. Τέλος ύστερ' από δυό ώρες, κατέβηκε κάτω τράβηξε τό σεντόνι και ό γάλλος είδε τότε μπροστά του ένα δέντρακι, ύψους 1 μέτρον περίπου, με κλάδους γεμάτους φύλλα!...

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

*Η Κίνα μπορεί δικαίως να καυχάται, ότι στον τόπο της βγαίνει ή άρχαιότερα εφημερίς του κόσμου. *Ονομάζεται «Εφημερίς τών Θιανών». *Ο πρώτος αριθμός της έξεδόθη τό 911 μ. Χ. Μέχρι του 1861 έξεδίδετο άτάκτως. Από εκείνης της εποχής άρχισε να βγαίνει έβδομαδιαία και από του 1894 βγαίνει καθημερινή σε τρεις έκδόσεις. *Η πρωινή έκδοση, σε λίτρινο χαρτί, εινε για τούς έμπορους, ή μεσημερινή, σε άσπρο χαρτί, περιέχει τό επίσημο έγγραφο του Κράτους, τις διαφορές κοινοποιήσεις και ειδήσεις, ή δε έσπερινή, σε κόκκινο χαρτί, περιλαμβάνει τό πολιτικά και κύρια άρθρα, τάς επιστημονικές διατριβές, μυθιστορήματα, αινίγματα, γρίφους και άλλας πνευματικές ασκήσεις, για τις όποιες τρελαίνονται οι Κινέζοι.

Τη διεύθυνση της κολλοσιαίας αυτής εφημερίδος, της όποιας έκαστη έκδοση κυκλοφορεί σε είκοσι και άνω σελίδας δωδεκάσχηλως, μεγάλου σχήματος, την έχουν έξη μέλη της *Ακαδημίας τών *Επιστημών. Για να γίνης δε έστω και άπλος ρεπόρτερ αυτής της εφημερίδος, πρέπει νάχης γνώσεις τις όποιες δεν έχουν σ' εύρωπαϊκά κράτη ούτε καθηγηται πανεπιστημίων!

Κάθε δε έκδοση κυκλοφορεί σε 400,000 φύλλα!

~~~~~

γυναίκα, την Κα ντε Γκερβίλ.

Κλαπιέ, (εφρονίζει). — Τι! Αυτή που πουλάει επίπλα στην όδο Φεζαντερί;

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Πώς; Την ξερεis;

Κλαπιέ. — Διάβολε! Εινε μία από τις καλύτερες... πελάτισσες μας που παρακολουθείται άδοτηρώς.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Τι λές; Μία γυναίκα τόσο έντιμη; *Η χήρα του Συνταγματάρχου Μασικούλ.

Κλαπιέ. — *Ελα δά! *Η πρώην φιλενάδα ενός δεκανέως που κατεδίωσθηκε έλέ κλοπή στο *Αλγέρι! *Όσο κι' αυτή...

ΖΥΜΕΛΕΝ. — *Α! μήν την προσβάλεις! Είσαι άσφαλώς κακός πληροφωρημένος. Δεν μπορώ να παραδεχθώ ποτέ πως μία μητέρα τόσο στοργική...

Κλαπιέ. — Μητέρα; Μα τό παιδάκι που είδες εινε δικά της, όσο και τό επίπλο. Τά νοικιάει πένετε φράγκα την ήμέρα από μία γειτόνισσα που της τό πάει κάθε πρωί. Εινε βλέπεις ή μόστρα του καταστήματος. (Κιντάει τόν Ζυμελέν που τόν άκούει ταραγμένος).

Μήπως κατά τύχη ή κυρία αυτή έγινε φιλενάδα σου;

ΖΥΜΕΛΕΝ. — *Ε! λοιπόν μάλιστα, έγινε ύστερα από λυσσάδη άνίστασις... και δεν θα πιστέψω ποτέ, ότι ή καμένη αυτή φιλενάδα μου που έχει δείξει τόση άφιλοκέρδεια!... Σκέψου, ότι ποτέ δεν μου έζήτησε ούτε μία δεκάρα.

Κλαπιέ. — Μόνο που σου έφορνις για ένατό χιλιάδες φράγκα τό θανάσιμα αυτό επίπλο.

ΖΥΜΕΛΕΝ, (με άπάθεια). — *Εκατόν δεκαπέντε...

Κλαπιέ. — *Εκατό χιλιάδες καθαρό κέρδος, ως την ώρα. Καί... *όσα κέρδη τό μαγαζί του.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Πούαν «κακίόν»;

Κλαπιέ. — Τόν έαυτό της! Κ' έδώ φίλε μου, συμβαίνει τό αντίθετο από τό επίπλο: Σου πέρασε δηλαδή τό παλιό για καινούριο!...

Μισέλ Προβέν

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Μήν έχετε καμιάν έμπιστοσύνη σε γυναίκα που δεν αγαπά τό παιδά. *Η γυναίκα αυτή δεν θά εινε ποτέ καλή και πιστή σύζυγος.

***

Τό πνεύμα τών περισσοτέρων γυναικών, χορησιεύει πιο πολύ για να ύποστηρίξη την τρέλλα των παρ' την λογικήν των.

***

*Η γυναίκα εινε... ζών διακοσμητικόν!

***

*Ο άντρας εινε πιο πιστός στην φίλια παρ' στον έρωτα, ή γυναίκα εινε πιο πιστή στον έρωτα παρ' στη φίλια.

***

*Υπάρχουν γυναίκες που εινε καλές μόνο ένόσω εινε ώρες και νέες, μα όταν αρχίζουν να γηράζουν γίνονται στρίγγλες.

***

*Εκείνο που δεν μπορούν να συγκρίσουν σε μία ώραία γυναίκα ή άσχημες εινε ή όμορφιά της. Μπορεί να λένε πως την μισούν γιατί δεν εινε όσο πρέπει ένάρετη, αλλά ή αλήθεια εινε πως την άποστρέφονται γιατί δεν εινε όσο θέλουν... άσχημη!

***

Οι άνδρες συνήθως αγαπούν με τις αισθήσεις τους, άλλ' ή γυναίκα αγαπά πάντα με την καρδιά της.

***

*Ο έρως άνυψώνει και την πιο έσπερμένη γυναίκα,

***

ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΑΣΤΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

(Αί δύο κατωτέρω ελπίσεις έδημοσιεύσαν τελευταίως, ή μία παρακάτω από την άλλη, σε μία Γαλλική παρρηκική εφημερίδα).

Γάμοι:

Δυό παλιόπαιδα, όνομαζόμενα *Αλβέρτος Γ... και Παύλος Σ... διασκέδαζαν χθές στην Μεγάλη Λεωφόρον βασανίζοντα τόν σκύλο του κυρίου Ν... Ζ... του γνωστού και τόσον έκτιμωμένου από όλους άρχιτέκτονος. Στην ούρα του σκύλου είχαν δέσει μία κατασάρλα, και είχαν χώσει δυό σπαρτίγγια στ' αυτιά του.

Πολλοί φίλοι προσήλθον δια να ύποβάλλουν τα συγχαρητήριά των, και τας καλλίτερας των ενόχες εις τας όποιας ένώνωμαν και ήμεις με σεβασμόν και άπειρον έκτίμησιν τας ίδιόας μας.

Σύλληψις αλητών

Χθές έτελέσθησαν έν πάση μεγαλοπρεπεία οι γάμοι του κυρίου *Ιωσήφ Χ... του άξιότιμου εργοστασιάρχου αυτοκινήτων μετά της δεσποινίδος *Ελένης Μ...

Αυτοί οι δυό αλήται ώδηγήθησαν από ένα χοροστάκι εις την άσπινθησαν όπου έξεδόθη ένταλμα συλληψως έναντιόν των.

Σημ. «Μπουκέτο»: *Όπως θα καταλαβαίνετε ή δύο ελπίσεις μπερδεύτηκαν στο τυπογραφείο και... θαλασσοδύθηκαν!...

***

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΓΡΟΥΖΟΥΖΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΒΑΡΝΙ

*Ο περίφημος λόγιόγραφος Γκαβαρνί, ήταν άξιοσημείωτος κυνηγός. Μία μέρα, βαρεσθησμένος από τό περάγματα τών φίλων του απεφάσισε να τους κάνει μία έκπληξη: Νά σκοτώση ένα λαγό! *Ε- πήγε λοιπόν... κι' άγόρασε έναν ζωντανό λαγό, τόν όποιο έφερε μαζί εδω σε 'ένα δέντρο του κήπου του. Ένδοξασμένος με την ιδέα του, έπήρε τό τούφεκι του, στάθηκε δυό βήματα μακριά από τό λαγό, έσκόπευσε κι' έπυροβόλησε. Προς μεγάλη του έκπληξη όμως, ο λαγός αντί να πέση νεκρός... άρχισε να τρέχει προς την πόρτα του κήπου. Τί είχε συμβεί λοιπόν; *Απλουσιότητα! *Η σφαίρα του Γκαβαρνί αντί να βοή τόν λαγό βρήκε τό... σκονί που τόν κρατούσε δεμένο στο δέντρο, τό όποιο και έκοψε!...

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΩΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

|| Η ||

„ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

Ποτὲ μέχρι σήμερον δὲν ἐξεδόθη καλλιτεχνικώτερον, φιλολογικώτερον, ἐγκυκλοπαιδικώτερον, οἰκογενειακώτερον ἀλλὰ καὶ φθηνότερον περιοδικόν.

Ἐνα ὁλόκληρο βιβλίον μὲ θαυμάσιο πολύχρωμο ἐξώφυλλον, πολυτελέστατο χαρτί, καλλιτεχνικὲς εἰκόνες, σπάνιες παλαιὲς γραβοῦρες, κατάλληλες ἀκόμη καὶ γιὰ κορνιζάρισμα, συνεργασίαν τῶν ἀρίστων ξένων καὶ ἐλλήνων λογογράφων, ἱστορικὰς μελέτας, παγκόσμια περίεργα, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, γελοιογραφίες, καμπάνιες ἐπὶ ἐπικαίρων ἐλληνικῶν ζητημάτων, ἀκτουαλιτὲ φιλολογικὲς, κοινωνικὲς, καλλιτεχνικὲς, θεατρικὲς, ἐπιστημονικὲς, διάλογοι, κωμωδίαι καὶ δράματα, ποιήματα, σάτυρες, παραμύθια, θρύλλοι, συναρπαστικὰ μυθιστορήματα, φωτογραφίες ἀπὸ τὴν πανελλήνιον ζωὴν, παρακολούθησις τῆς φιλολογικῆς, καλλιτεχνικῆς καὶ θεατρικῆς κινήσεως, ἀπομνημονεύματα μεγάλων ἀνδρῶν, συνεντεύξεις μὲ ἐξέχοντας Ἕλληνας ἐπὶ πρωτοτύπων θεμάτων πού θ' ἀφήσουν ἐποχὴν, κινηματογραφικὴ κίνησις, ἡθογραφίας, λαογραφικὰ περίεργα, ἐγκυκλοπαίδεια, πρωτοτυπώτατοι διαγωνισμοί, κ.λ.π. κ.λ.π.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΣΤΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

Τὸ ἐφάμιλλον τοῦ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΔΑΚΑ» ἀνάγνωσμα τοῦ δαιμονίου, τοῦ ἀφθάστον Γκαστὼν Δερού, (συγγραφ. τῆς «Κίτρινης Κάμαρης» καὶ τοῦ «Ἀρώματος τῆς Κυρίας μὲ τὰ Μαῦρα»).

„Ο ΜΠΑΔΑΟΟ”

Μυθιστόρημα πού θ' ἀφήσῃ ἐποχὴν. Μυθιστόρημα πού θὰ σᾶς γοητεύσῃ. Μυθιστόρημα τρόμου καὶ φρίκης. Πλήρες συγκινήσεων, ἀγωνίας, περιπετειῶν, μυστηρίου!

ΠΛΟΥΣΙΩΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΠΙΣΗΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΚΑΤ' ΑΥΤΑΣ ΣΤΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ!...»

Τοῦ διασήμου Γάλλου συγγραφέως Κόμητος Ντὲ Σεμοά. Περιπαθέστερον, γλυκύτερον, ἐρωτικώτερον, πλέον παιητικόν καὶ συγκινητικόν μυθιστόρημα δὲν ἔχει γραφῆ μὲχρι σήμερα. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἱστορίας σπαραγμοῦ τῆς γυναικείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνδρικῆς καρδιάς.

ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑΣ ΗΜΕΡΑΣ